

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

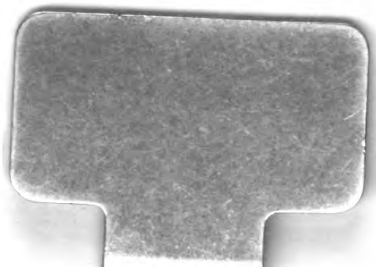
For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

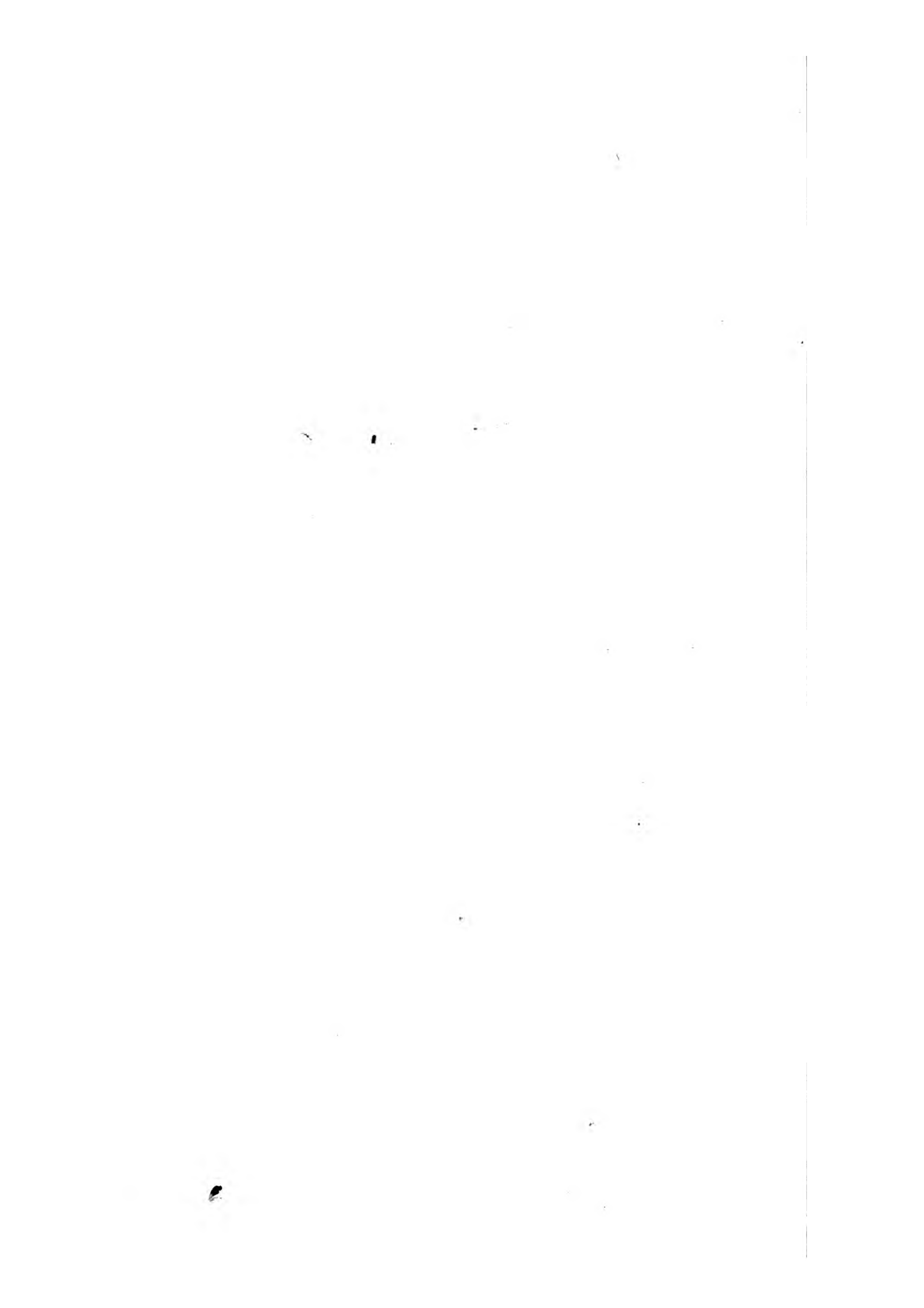

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

15

16

44

IV

340

1/5

440 III

210

440 Moschus. Moschi Idyllia Tria. Græce
Notis illustravit, E. Cogan, 8vo, *original*
wrappers, uncut, 1s. 6d.
(Privately printed), 1795

Perfect P.

MOSCHI

IDYLLIA TRIA,

GRÆCÈ.

NOTIS ILLUSTRAVIT

IN USUM STUDIOSSÆ JUVENTUTIS

E. COGAN.

Græcis ingenium, Græcis dedit ore rotundo
Musa loqui.

TYPIS, J. DAVIS,

A. D.

MDCCXCV.

11. 1911
101

LECTORI BENEVOLO.

QUID me potissimùm impulerit ad huncce libellum conscribendum ac edendum, sic paucis habeto. Ex quo pueros aliquot Græcis et Latinis literis erudiendos suscepi, omnes meas curas cogitationesque in hoc contuli, ut eorum profectibus, quacunque possem ratione, infervirem. Ac rem mihi sæpius perpendenti persuasio tandem infedit, ex tot libris qui in usum studiosæ juventutis adhuc concinnati fuerunt, paucissimos sanè eorum commoditatibus qui Græcos Poetas à limine salutant, fatès consulere. Sed ne lectoris tempora remorer fusè explicando quæ in aliorum laboribus minùs feliciter administrata mihi videantur, quid mihi ipse proposuerim, brevissimè exponam. Primùm igitur id volui, ut quotiès in venustiore aliquam locutionem incidissem, eam exemplis cùm Græcis tùm Latinis illustratam darem; hac scilicet mente, ut discipulos meos atque alios (si qui fortè fuissent qui meâ opellâ frui vellent), in hortulos illos Veteris Poeseos amœnissimos quasi manu ducerem, et incitarem ut flosculos pulcherrimos illuc natos ipsi sibi decerperent. Deindè, Latinas, quas vocant, versiones penitùs amovi, siquidem persuasissimum habeo nihil Græcæ eruditioni inauspicatius, nihil infestius, nihil damnosius excogitari potuisse. Textum constitui ad fidem editionis Brunckianæ, quam solam, præter istam vulgarem
quæ

quæ in Poetis Græcis Minoribus invenitur, habeo. Consilio meo jàm exposito, quid superest, nisi ut veniam rogem erroribus illis qui in his paginis sparsi invenientur? quam certè scio nemo mihi denegabit qui intellexerit quantoperè negotiis sim districtus, et quàm nullis ad hæc studia commoditatibus ab infantiâ usquè usus fuerim. Vale.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ.

Α ΚΥΠΡΙΣ τον Ερωΐα τον υἱεα μακρον εβωσρει·
Αι τις ενι τριοδοισι πλανωμενον ειδεν Ερωΐα,
δραπέιδας εμος εσι· ο μανυλας γερας εχει.
μιδος τοι το φιλαμα το Κυπριδος· ην δ'αγααγης νιν,
ε γυμνον το φιλαμα· τι δ', ω ξενε, και πλεον εξεις. 5
ενλι δ'ο παις περισαμος· εν εικοσι πασι μαθοις νιν.
χρωΐα μεν ε λευκος, πυρι δ'εικελος· ομμαΐα δ'αυΐω
δριμυλα και φλογοενΐα· κακαι φρενες, αδυ λαλημα·
ε γαρ

Ver. 1. τον Ερωΐα τον υἱεα· Articulus præpositivus in hoc loco, ut Vigeri verbis utar, certi aliquid ὀριστικῶς demonstrat. τον υἱεα autem verte, *ber son*.

Ver. 4. Articulus hîc geminatur ad majorem emphasin.

Ver. 6. *You might know him in a whole score.*
Similiter Hom. II. η. 161,

—οἱ δ'εννεα πάντες ανεσαν. Confer ibi Clarkium.

Ver. 8. φλογοενΐα· Meleager de pulchro juvene, ιδε φλογας ομμασι βαλλει, sed rectiùs hîc de sævitiâ acciperis. Eurip. Ion. 1281,

οἶαν εχιδναν τανδ'εφυσας, η πυρος
δρακοντ' αναβλεπονΐα φοινιαν φλογα;

Confule ibi Cl. Wakef.

Cæterùm, το δριμυλα et το φλογοεντα benè in unâ sede morari, ex Ovidio discas, Met. xiii. 802,

Laudato pavone superior, *acrior igni.*

B

Ver. 9.

κ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθειγῆναι· ὡς μέλι, φωνα·
πν δε χολα, νους εἰν ἀναμερος· ἠπεροπευτας, ΙΟ
ἐδεν ἀλαθευων, δολιον βρεφος, ἀγρια παισδει.
εὐπλοκαμον το καρανον, εχει δ' ἴλαμον το προσωπον.
μικκυλα μεν τηνω τα χερυδρια, μακρα δε βαλλει,
βαλλει κ' εἰς Ἀχερονία, καὶ εἰς Αἰδew βασιληα.

γυμνος

Ver. 9. ὡς μέλι, φωνα· Homericum illud notiffimum est,

τε καὶ ἀπο γλωσσης μελιτος γλυκιων ῥεεν αὐδη.

Similiter Longus Pastor : χεῖλη μεν ῥοδων ἀπαλωτερα,
καὶ σομα κηριων γλυκυτερον : ad quem locum contulit
Villoison illud Theoc. Id. i. 146,

πληρες τοι μελιτος το καλον σομα, Θυρσι, γενοιτο,
πληρες δε σχαδωνων.

Ver. 11. ἀγρια παισδει· Pulcherrimè Oppian.
Cyneg. ii. 410,

ὄμβριμ' ἔρως, ποσσος ἐσσι, ποση σθεν ἀπλετος ἀλκη,
ποσσα νοεις, ποσα κοιρανεεις, ποσα, δαιμον, ἀθυρεις.

Haùd abludit Horatius, Car. i. 23,

Sic visum Veneri, cui placet impares
Formas atque animos sub juga ahenea
δευο mittere cum joco.

Ver. 14. αἰδew βασιληα· συγνος licèt fit atque ἀγριος,
ut passim apud poetas audit ;

Siculâ torvus cum conjugè Pluto.

Audi Venerem de hac ipsâ re alloquentem filium
suum, apud Ovidium, Met. v. 365,

Arma, manusque meæ, mea, nate, potentia, dixit,
Illa quibus superas omnes, cape tela, Cupido,
Inque Dei pectus celeres molire fagittas,

Cui

γυμνος μὲν τὸ γέ σωμα, νοός δὲ οἱ ἐμπεπυκασαί· 15
καὶ ὑπεροεῖς, ὅσον ὄρνις, ἐπιπλάλαι ἀλλοκ' ἐπ' ἀλλῆς
ἀνεράς ἠδὲ γυναικάς, ἐπὶ σπλαγχνοῖς δὲ καθήλαι.
τοξὸν ἔχει μαλα βαιόν, ἐπὶ τοξῷ δὲ βελεμνον·
τύβην ἴοι τὸ βελεμνον, ἐς αἰθερά δ' ἀχρὶ φορεῖται·
καὶ χρυσιὸν περὶ νῶτα φαρετριον, ἐνδοθὶ δ' ἐντι 20
τοὶ πικροὶ καλάμοι, τοῖς πολλοῖσι κ' ἡμε τίρωσκει.
ταῦτα

Cui triplicis cessit fortuna novissima regni.
Tu superos, ipsumque Jovem, tu numina ponti
Victa domas, ipsumque regit qui numina ponti,
Tartara quid cessant ?

Adi quoque Soph. Trach. 496, et ibi Wakefieldium.

Ver. 15. Cave putes particulam γε supervacuam esse eò quòd τὰ μὲν præcefferit. Particula μὲν cum particula δὲ in clausula sequenti serviunt oppositioni cuidam membrorum indicandæ, et τὸ γε ad verbum σωμα arctè referri debet. Ad sensum potiùs quam ad Latinitatem sic reddideris. Nudus quidem, quod ad corpus scilicèt attinet.

Ver. 16. ἀλλοκ' ἐπ' ἀλλῆς. Sicut avis de ramo in ramum. Pulchrè Theocritus, Idyl. xv. 121,

οἷοι ἀηδονίηες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
πῶτωνται, ὑπερυγῶν πειρωμένοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.

Ver. 17. ἐπὶ σπλαγχνοῖς δὲ καθήλαι. Vide Wakefield. Syl. Crit. sect. 1.

Ver. 19. ἐς αἰθερά. Ad deos scilicèt.

κ' αὖλος ἀπ' ἐλυμπῶ Ζηνᾷ καθεῖλεν Ἔρωσ.

Meleager.

Ver. 21. τοὶ πικροὶ καλάμοι. Theoc. Idyl. xxiii. 4,

ταῦτα μὲν ἀγρία, πάντα· πολὺ πλεον δε οἱ αὐτῶ
 βαια λαμπας εἰσα· τον ἄλιον αὐτον ἀναιθεῖ.
 ἢν τυ γ' ἔλης τήνον, δασας ἀγε, μὴδ' ἐλεσης·
 κ' ἢν ποκ' ἰδῆς κλαιούνα, φυλασσεο μὴ σε πλανησῆ· 25
 κ' ἢν γελαῆ, τυ νῆν ἐλκε· καὶ ἢν ἐβελῆ σε φιλασαι,
 φευγε· κακον το φιλαμα, τα χειλεα φαρμακον ἐντι.
 ἢν δε λεγῆ, λαβε ταυτα, χαριζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
 μῆλι θιγῆς, πλανα δωρα· τα γαρ πυρι παντα βεβαπται.

κ' ἐκ ἤδη τον ἐρώτα τις ἢν θεος, ἤλικα τοῦξα
 χερσι κρατεῖ, πως πικρα βελη πόλι παιδια βαλλει.

Aliquandò το κέντρον amoris γλυκυπικρον esse dicitur.

Ibid. τοις πολλακι κ' ἡμε τίρωσκει· Veneris amores
 quis vel puerulus nescit?

Ver. 22. οἱ αὐτῶ· pro αὐτῶ. Vide Viger. p. 165.
 Sic suprà εἰσι ver. 19.

Ver. 23. βαια λαμπας εἰσα· Tibullus, iv. 2. 5,

Illius ex oculis, cum vult exurere divos,
 Accendit geminas lampadas acer amor.

Ver. 24. μὴδ' ἐλεσης· Modus subjunctivus pro
 imperativo, ut sæpissimè.

Ver. 27. Chariton, lib. ii. cap. 8. το δε φιλημα
 Διονυσια, κ' καθαπερ ἰος, εἰς τα σπλαγχνα καλεδυνεία. Vide
 D'Orville ad locum.

Ver. 29. τα γαρ πυρι παντα βεβαπται· Musæus, in
 pulcherrimo poemate, ver. 16,

Ἔρωσ δ' ἀνα τοῦξα τίλαινων
 ἀμφοτερῆς πολιεσσιν ἓνα ξυνηκεν οἷσον
 ἠθεον φλεξας καὶ παρθενον.

Similiter ver. 41. ἀλλ' ἔδ' ὡς ἀλεεινε πυριπνευονίας οἷσας.
 Hinc pendit illud Virgilianum, Æn. iv. 3,

Vulnus alit venis, et cæco carpitur igni—

et

---

et illud Theocriti Idyl. xxiii. 34,

ἤξει καιρος εκεινος ὀπηνικα και τυ φιλασεις,
ἡνικα και κραδιαν οπ'ευμενος, ἀλμυρα κλαυσεις.

Confer quoque Virgil. *Æn.* l. i. ver. 660. Sed
loca quæ hinc explicanda veniunt, innumera sunt,
ideòque defino.

ΕΥΡΩΠΗ.

ΕΥΡΩΠΗ πότε Κυπρις ἐπὶ γλυκύν ἤκεν ονειρον,
νυκλὸς ὅτε τρίαλον λαχὸς ἰσαίαι, εἰγυθὶ δ' ἦως*

ὑπνος

Ver. 1. ἐπὶ ἤκεν. Tmesis pro ἐφηκεν. Hanc figuram non sæpiùs notare in animo est.

Ver. 2. Cùm in tyronum gratiam scribam, quid prohibet quo minùs exemplum unum et alterum verbi ἰσαίαι elegantissimè usurpati adhibeam? Præeat Homerus, Il. β. 150,

πῶδων δ' ὑπενεργε κωνιη
ἰσαί' αειρομενη.

Eurip. Heraclid. v. 74,

τις η βον
βωμω πωλοισ εσηκε ;

Nec Latini hanc elegantiam non affecuti sunt. Virgil. Æn. i. 646,

Omnis in Ascanio cari *stat* cura parentis.

Æn. vi. 298,

Portitor has horrendus aquas et flumina servat
Terribili squalore Charon : cui plurima mento
Canities inculta jacet, *stant* lumina flammâ.

Liceat apponere quatuor e Propertio meo versiculos, quibus, opinor, totum Latium nihil pulchrius novit. L. iii. el. 9, de Cynthiæ natali,

Transeat

ὕπνος ὅτε γλυκίων μελιτος βλεφαροισιν ἐφιζών,

λυσιμελης,

Transeat hic sine nube dies, *stent* aere venti,
 Ponat et in ficco molliter unda minas;
 Adspiciam nullos hodiernâ luce dolentes,
 Et Niobe lacrymas supprimat ipse lapis.

Hæc scripseram, cùm incidi in annotationem D'Orvillii ad Charit. huc spectantem; quò lectorem qui plura velit ablego. Est ad paginam 383 editionis novissimæ. Unum exemplum illinc sumam quod propiùs ad Moschi locum accedat. *μεσημερια ισαλαι.* Plato in Phædro.

Ver. 3. *γλυκίων μελιτος.* Similitèr suprâ *ὡς μελι φωνα.* At quid somno vel placidissimo, aut voci vel blandissimæ, cum mellis dulcedine commune est? Scias velim hoc genus similitudines, et metaphoras, ex angustâ humani ingenii sorte primùm profectas esse; quippe cùm plurimos animi sensus omninò nunquàm exprimere potuissent homines, nisi translationibus ex iis rebus ductis

“ quæ corpora mittere possint
 Sensibus, et nostros adjunctu tangere tactus.”

Sic ad somni lenem et placidam naturam declarandam, *dulcem* eam appellaverunt. Hoc verò veniæ semèl concessò, quare non ipsum, si modò placuisset, *melle dulciorem* esse dicerent? Cæterùm, ex mellis dulcedine metaphoram pulcherrimam duxit Naturæ ille filius, Shakesperius nostras:

And I of ladies most deject and wretched,
 That sucked the *boney* of his musick vows.

Hamlet.

Qui

λυσιμελής, πεδάρα μαλακῶ κατὰ φάρα δέσμῳ

ΕΥΤΕ

Qui locus in memoriam mihi revocat Pindaricum illud, Isth. O. vi. 12,

Αιγίαν κατὰ-
σπένδειν μελιφθογῶις αοιδαῖς.

Porro, cùm commune quiddam sortiti sint quinque illi corporis sensus quibus benigna nos natura instruxit, poetæ eorum officia non sempèr discreta servant, sed quodammodò promiscua habent. Exemplo fit Æschylus, Sep. Theb. 103,

κίτυπον δέδορκα
παλαγον τ' ἐκ ἐνος δόρος.

Et Lucretius, in loco qui totus est splendidissimus, lib. iv. 581,

Sex etiam aut septem loca *vidi* reddere voces.

Ver. 4. λυσιμελής· Virgilius, Æn. l. iv. 529,

At non infelix animi Phœnissa; neque unquam *Solvitur* in somnos, oculisve aut pectore noctem Accipit.

Similitèr Lucretius, l. iv. 917,

Dissolvuntur enim tum demum membra, fluuntque. i. e. ipso interprete,

Debile fit corpus, languescunt omnia membra.

Porro, quatuor sunt res quibus hæc vis solvendi membra a poetis tribuitur, sc. somnus, amor, metus, mors. Exemplum de amore habe ex Hesiodo, Theog. 120,

ἠδ' ἐρος, ὃς καλλίστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελής, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
δαμναῖαι ἐν στήθεσσι νοῦν, καὶ ἐπιφρονα βέλῃν.

Et

εὐτε καὶ ἀίρεκεων ποιμαίνεσθαι ἔθνος οὐειρων.

5
τημος

Et ex Anacreonte,

μεσος δε καρδιης μου
εδυνε, και μ'ελυσε.

De metu ex Homero, Od. χ. 147,

και τοτ' Οδυσσης λυλο γεναια και φιλον ηλο.

De morte ex Virgilio, ad fin. Æn.

ast illi *solvuntur* frigore membra,
Vitaque cum gemitu fugit indignata sub umbras.

Vide Eurip. Sup. v. 46.

Ibid. πεδαα καια φαεα δεσμω. Pulcherrimè Orpheus,

Υπνε, αναξ μακαρων παντων, θνητων τ' ανθρωπων,
και παντων ζων, οποσα τρεφει ευρεια χθων·
παντων γαρ κραλεις μενος, και πασι προσερχη
σωμαλα δεσμευων εν αχαλκευλοισι πεδησι.

Tryphiodorus quoque, ver. 28,

και δολιτην ὑπο νυκτα κακω πεπεδημενον ὑπνω
ρησον μεν Θρηικες εκωκυον.

Transit hæc elegantia ad Latinos. Catullus in Pelei et Thetidos Epithal.

Aut ut eam dulci *devinctam* lumina somno
Liquerit.

Lucretius, in loco quem totum sistere non tanti est,
Somno *devincti*.

Ver. 5. ἀίρεκεων· Sic Horatius, Sat. lib. i. x. 32,
vetuit me tali voce Quirinus
Post mediam noctem visus, cum somnia vera.

Et alii; sed chartæ et tempori parco.

C

Ibid.

τημος ὑπωροφιοισιν ενικνωσασσα δομοισι
 Φοινικος θυγατήρ, ετι παρθενος Ευρωπειη,
 ὠϊσατ' ηπειρας δοιας περι εἰο μαχεσθαι
 Ασιαδ', αυλιπερην τε· φυην δ'εχον οἶα γυναίκες·
 τωνδ' ἢ μεν ξεινης μορφην εχεν· ἢ δ'αρ εφκει 10
 ενδαπιη, και μαλλον ἐης περιισχηλο κερης·
 φασκεν δ'ὡς μιν εἰκλε και ὡς ἀλῆηλε μιν αυλή·
 ἢ δ'ετερη κρατερησι βιαζομενη παλαμησιν,
 ειρυν εκ ακεκσαν· επει φαλο μορσιμου ειναι
 εκ Διος αιγιοχε, γερας εμμεν οἱ Ευρωπειην. 15
 ἢ δ'απο μεν σρωίων λεχων θορε δειμαινσσα,
 παλλομενη κραδινη· το γαρ ὡς ὑπαρ ειδεν ονειρον.
 εζομενη

Ibid. ποιμαίνεται· *Elegantèr; mentibus hominum obversatur et eas quasi depascitur.*

Forte, *errat.* Callimachus in Delum, 175,

υφασσιν εοικότες, η ισαριθμοι
 τειρεσιν, ἦνικα πλεισα κατ' ηερα βεκολεονται.

Quem locum tamen, ne quid diffimulem, aliter explices ex Lucretiano illo, *unde æther sidera pascit?* Lib. i. 232. Sed hunc quoque locum ad *errandi* notionem transtulisse videtur Heynius ad Virgilium, *Æn.* i. 608. Hæc scribens. "*Polus pascere sidera dici potest, pro sidera pasci in polo, quatenus stellæ errare et vagari per cœlum videntur. Lucret. i. 232, unde æther sidera pascit?*"

Ver. 9. φυην δ'εχον οἶα γυναίκες· Vide infrà ver. 45. De voce οἶος adi Viger. p. 118 et sequent.

Ver. 17. Παλλομενη κραδινη· Longus alicubi επαλλομην καρδιαν, et in alio quodam loco εξαλλείαι η καρδια. Similitèr καρδιαν πηδαν, εκπηδαν et διεκπηδαν dicebant.

Ibid.

εξομενη δ' ἐπι δῆρον ακην εχεν, αμφοτερας δε
εισείι πεπλάμενοισιν εν ομμασιν ειχε γυναικας·
οψε δε δειμαλην ανενεικαλο παρθενος αυδην·

20

Τις

Ibid. το γαρ ὡς ὑπαρ ειδεν ονειρον· Homer. Od. τ. 547,

ουκ οναρ, αλλ' ὑπαρ εσθλον, ὃ τοι τετελεσμενον εσαι.

Æschylus, Prom. 485,

κ' ακρινα πρῶτος εἰξ ονειραίων α χρη
ὑπαρ γενεοθαι· *quæ vera futura essent.*

Qui plura velit adeat D'Orvil. ad Charit. p. 291.

Ver. 18. ακην εχεν· scilicèt εαυτην, usitatissimâ el-
lipsi. Exemplum unum fât fuerit. Soph. Trach.
1080,

ὄρατε του δυσηνον, ὡς οικίρωσ εχω.

Ver. 19. εισείι πεπλάμενοισιν εν ομμασιν· Hunc locum
adhibuit D'Orvillius ad illud Charitonis lib. v.
cap. 8, μαλιστα γαρ ην εκεινη τεθορυβημενη, και αναυδος εισηκει,
μονον αναπεπλάμενοις τοις οφθαλμοις εις Χαιρεαν αποβλεπασα·
Ubi rectè intellexeris, *acie oculorum intenta.* Nostro
propior Euripides, Ion. 1089,

ου γαρ δομων γέιερσ
αρχούιασ αλλοδαπεσ
ζωσα ποτ' ομματων εν φαιεναισ
ανεχοιτ' αν αυγαισ
α των ευπατριδων γεγωσ' οικων.

Nos, *I have it still in my eyes.* Confer etiàm Ap.
Rhod. l. iv. 855.

Ver. 20. Similitèr Coluthus, 259,

οψε δε θαμβησασα τοσην ανενεικαλο φωνην.

Cum toto hoc loco a ver. 16 confer Ap. Rh. iii. 663,

Τις μοι τοιαυτά φασματ' επβραυιων προΐηλε ;
ποιοι με σρωτων λεχων ὑπερ εν Θαλαμοισιν
ἦδ'υ μαλα κνωσσαν ανεπλοισαν ονειροι ;
τις δ'ην ἢ ξεινη, ἦν εισιδου ὑπνωσσα ;
ὡς μ'εβαλε κραδιην κεινης ποθος· ὡς με και αυτη

25

ασπασιωσ

παλλομενη δ'ανορσσε φοβω, περι τ'αμφι τε τοιχης
παπληνεν Θαλαμοιο· μολις δ'εσαχειραλο θυμον,
ὡς παρος, εν σερνοισ· αδινη δ'ανενεικαλο φωνην·
δειλη εγων, οiou με βαρεισ εφοβησαν ονειροι ;

Ver. 21. το προ in compositione aliquid studii et celeritatis indicare videtur. Crediderim tantum interesse inter simplex verbum *ιαλλω* et compositum *προιαλλω* quantum inter nostrum *to send*, et illud quod est *to dispatch*.

Ver. 23. *ανεπλοισαν*. Elegans vocabulum animi stuporem quocunque affectu ortum indicans. Tryph. 473,

ουνομα δ'επλοισεν Οδυσσεα Πηνελοπειης.

Musæus, 168,

καλλει δ'ιμεροειλοσ ανεπλοηλο Λεανδρε.

Ver. 25. ὡς μ'εβαλε κραδιην κεινης ποθος· Musæus, 134,

τοιου μυθου ειπε ποθε βεβολημενοσ οισρω.

Quid si pulcherrimum Lucretii locum juveni lectori degustandum præbeam? Lib. ii. v. 352,

Nam sæpe ante Deûm vitulus delubra decora
Thuricremas propter mactatas concidit aras,
Sanguinis expirans calidum de pectore flumen:
At mater virides saltus orbata peragrans,
Linqvit humi pedibus vestigia pressa bifulcis,

Omnia

ασπασίως ὑπεδέκτο, καὶ ὡς σφετερὴν ἰδὲ παιδα.
ἀλλὰ μοι εἰς ἀγαθὸν μακαρὲς κρινεῖαν οὐεῖρον.

Ὡς εἰπεσ' ἀνορθσε, φίλας δ' ἐπεδιζέτ' εἰλαίρας
ἠλικας, οἰέεας, θυμπρεας, εὐπαλῆρειας,
τήσιν αἰε συναθυρεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐνήυναίλο,
ἢ ὅτε φαιδρυνοῖλο χροα προχοήσιν ἀναυρε,
ἢ ὅποτ' ἐκ λειμῶνος εὐπνοα λειρία κερσοί.

30

ταί

Omnia convifens oculis loca, si queat usquam
Conspicere amiffum foetum ; completque querelis
Frundiferum nemus adffiftens ; et crebra revifit
Ad ftabulum, *defiderio perfixa* juvenci.
Nec teneræ falices, atque herbæ rore vigentes,
Fluminaque ulla queunt fummis labentia ripis
Oblectare animum, fubitamque avertere curam.
Nec vitulorum aliæ fpecies per pabula læta
Derivare queunt alio, curâque levare ;
Ufque adeò quiddam proprium notumque requirit.

Veniam pro longiore citatione venuftates loci
exquifitiffimæ facilè impetrabunt. Similitèr Ho-
ratius, Car. iv. 5,

Sic *defideriis itta* fidelibus
Quærit patria Cæfarem.

Ver. 27. κρινεῖαν οὐεῖρον· *interpretentur* ; hîc, *vertant*.
Wakef. in Sil. Crit. κρηνεῖαν.

Ver. 31. φαιδρυνοῖλο· *nitefcere faceret*. Ap. Rhod.
iii. 104,

ἠρι δὲ μυθῆνας τοδὲ φαρμακον, ἠυτ' ἀλοιφή
γυμνωθεῖς φαιδρυνε τεόν δερμας.

Ver. 32. εὐπνοα· *sweet-breathing*.

Ibid. λειρία κερσοί· Lucretius in loco splendi-
diffimo, lib. ii. 317,

Nam

ται δε οἱ ἀμφὶ φακάνθεν· ἔχον δ' ἐν χερσίν ἕκαστη
 ἀνθοδοκὸν ταλαρὸν· πόσι δὲ λειμῶνας ἔβαινον
 ἀγχιαλας, ὅθι τ' αἰὲν ὀμιλάδου ἠγερεθούτο,
 τέρπομεναι ῥόδῃ τε φῆη καὶ κυμαλὸς ἀγῆ.
 αὐτὴ δὲ χρυσεὸν ταλαρὸν φέρει Εὐρωπείῃ
 θῆτον, μέγα θάυμα, μέγαν πόνον Ἡφαιστοῖο,

35

ὄν

Nam sæpe in colli *tondentes* pabula læta
 Lanigeræ reptant pecudes, quo quamque vocantes
 Invitant herbæ gemmantes rore recenti.

Et Virgilius pafsîm.

Ver. 36. ἀγῆ· Virgil. Ec. v. 82,

Nam neque me tantum venientis sibilus austru
 Nec percussa juvant fluctu tam litora, nec quæ
 Saxofas inter decurrunt flumina valles.

Ver. 38. μέγαν πόνον Ἡφαιστοῖο· Eleganter usus est
 verbo πόνος Eurip. in Ion. 1009,

Κρε· εὐλαυθα Γοργὸν ἔλεκε γῆ, δεινὸν τερας.

Πρ· ἡ παῖσιν αὐτῆς συμμαχόν, θεῶν πόνον;

Sed alia sunt quæ ad rem nostram magis faciunt.
 Antipater Sidonius, Brunckii Analec̄ta, vol. ii.

p. 11,

Σαυδαλα μὲν τὰ ποδῶν θαλπῆρια ταῦτα Βίβιννα
 εὐλεχνῶν ἐρατὸν σκυλοτομῶν καμάλον. Subaudi ἀνεθήκε.

Tryphiodorus de Epeo conscendente equum,
 quem vocant, Trojanum, quem ipse scilicet fabri-
 caverat:

τεχνῆς ἀγλαομήλις ἑὴς ἐπέβαινεν Ἐπειός.

Sed tempus est transire ad Latinos. Virgil.
 Æn. v. 354,

Et clypeum efferri jussit, Didymaonis artes.

Et

ὄν Λιβυῆ πορε δωρον, ὅτ' ἐς λεχος Ἐννοσιγαιῶν
 ἦεν· ἢ δὲ πορε περικαλλεῖ Τηλεφασσῆ
 ἢ τε οἱ ἐννυος ἐσκεν· ἀνυμφῶ δ' Ἐυρωπειῆ
 μήτηρ Τηλεφασσα περικλυῖον ὠπασε δωρον.
 ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τέλευχάλο μαρμαίρονίᾳ.
 ἐν μὲν ἐν χρυσοῖο τέλυγμενῆ Ἰναχίς Ἴω,
 εἰσέβη πόρις ἐσσα, φην δ' ἔκ εἰχε γυναικός·
 φοῖβαλεν δὲ ποδεσσιν ἐφ' ἄλμυρα βαινὲ κελευθα,
 ἠχυμένη ἰκελῆ· κυανῆ δ' ἐτετυκτο Θαλασσα.
 δοιοὶ δ' ἐσασαν ὑψὲ ἐπ' ὄφρουσ ἀιγιαλοῖο
 φῶβες ἀολληθῆν· θηενῖο δὲ ποῖλοπορον βεν.

40

45

ΕΥ

Et Propertius, l. iii. 7,

Nec referam Scæas, et Pergama Apollinis artes,
 Et Danaum undecimo vere redisse rates.

Vide ibi Broukhufium.

Ver. 43. τέλευχάλο· Verbum in hac re solenne.
 Homer. Il. σ. 483,

ἐν μὲν γαίαν εἰεῖξ'.

Ver. 44. ε· μὲν ἐν· Hæc quoque in hac re propria locutio.

ἐν μὲν γαίαν εἰεῖξ' ἐν δ' ἔρανον, ἐν δὲ Θαλασσαν
 ἠελίου τ' ἀκαμαῖνα, σελήνην τε πλεθυσσαν·
 ἐν δὲ τὰ τεῖρεα πάνια, τὰ τ' ἔρανος ἐσεφανώλαι.

Ver. 46. φοῖβαλεν· *Oestro percita*. Audi ipsam apud
 Æschylum, Prom. 569,

* χρεὶ τις αὐ με ταλαιναν οἰσρος,
 εἰδῶλον Ἀργε γηγενες.

Ver. 48. ἐπ' ὄφρουσ· Sic nos, on the brow of a hill.

Ver. 49. ἀολληθῆν· De adverbis quæ in ἴην terminantur vide Viger. p. 372 et sequen.: et ibi Hoogv. et Zeunium.

Ver. 50.

εν δ'ην Ζεὺς ἐπαφωμένος ἡρέμα χεῖρι θεῆν
 πορτίος Ἰναχίης, τὴν ἐπ'ἰαπορῶ παρὰ Νείλω
 50 ἐκ βόους εὐκεραοιο πάλιν μέλαμειξε γυναῖκα.
 ἀργυρεὸς μὲν ἐν Νείλῳ βόος· ἢ δ'ἀρα πορτίς
 χαλκείη· χρυσὴ δὲ τέτυγμένος αὐλὸς ἐν Ζεῦσι.
 ἀμφὶ δὲ δῖν'ἠέλιος ὑπὸ σφαιρῆν ταλαροιο
 55 Ἑρμείης ἡσκήλο· πέλαιος δὲ οἱ ἐκλέανυτο
 Ἄργος ἀκοιμητοῖσι κεκασμένος οφθαλμοῖσι·
 τοιοῦτον δὲ φοινικῆος ἀφ' αἵματος ἐξάνειλεν

ορνις

Ver. 50. εν δ'ην· το δε in hoc versu respondet τῶ
 μὲν in versu 44. Nec obstat quòd hæc ipsa parti-
 cula δε quinquies intra hoc spatium interposita
 fuerit. Hoc diligentèr notent juvenes.

Ver. 52. εκ βόουσι· Sic Latini utuntur præpositione
 εκ. Sed Juvenalis in loco decantatissimo maluit
 δε.

Si Fortuna volet, fies de Rhetore Consul ;
 Si volet hæc eadem, fies de Consule Rhetor.

Ver. 53. Ne dixeris vocem ἀρα omninò hìc
 abundare. Emphasi faltèm servit.

Ver. 54. χρυσῆ· Subaudi ἐξ. Nos, of gold.

Ver. 55. σφαιρῆν· ora, ambitus. Similitèr Homerus
 in voce σφαιρος. Il. v. 1736,

Πάνη γὰρ σε περὶ σφαιρος πολεμοιο δέδηε.

Et Ovidius in loco nemini non noto,

Confedère duces, et vulgi stante coronâ.

Ver. 56. ἡσκήλο· *fabrefactus erat.*

Ibid. ἐκλέανυτο· Idem quod ἐκλαδὴν κείλο· *jacebat
 mortuus.*

Ver. 58. τοισδε· In his quinque versibus a ver.
 54 incipientibus animadvertant tyrones particulæ

δε

ορνις αγαλλομενος πτερυγων πολυανθει χροιη,
ταρσον αναπλωσας· ωσει τε τις ωκυαλος νηυς,

60
Χρυσειξ

de potestatem conjunctivam paritèr et discretivam.
Ejus vim fortè penitiùs perceperint ex hoc loco,
Eur. Ion. 286,

Ιων· τις δ'ει ; ποθεν γης ηλθες ; εκ ποιας πατριάς
πεφυκας ; ονομα τι σε καλειν ημας χρεων ;
Κρε· Κρεσσα μεν μοι τ' ονομα· εκ δ' Ερεχθεωσ
πεφυκα· πατριάς γη δ' Αθηναιων πολις.

Ver. 60. Hic versus sic vulgò legitur,

ταρσον αναπλωσας, ωσει τε τις ωκυαλος νηυς,

pleniore distinctione ad finem versûs præcedentis
positâ.

Interpunctio mutata fuit ut το τε conjunctionis
vice fungens duo membra conjungeret ; quod an
possit post vocem ωσει equidèr nescio. Homer.
Il. i. 499,

και με φιλησ' ωσει τε πατρη ον παιδα φιληση.

Nofter in Megara, ver. 5,

ανδρος υπ' ελιδανοιο, λεων ωσει δ' υπο νεβρε.

Hic quamvis particula τε vim suam copulandi
non omninò exuat, refertur tamen ad aliquid sub-
auditum. De hac materiâ vide Zeunium apud
Vigerum, p. 520 ; quem locum qui diligentèr per-
legerit, is sanè ignoscet meæ suspitioni etiàm si
falsissima fuerit.

Ibid. ωκυαλος· Epitheton perpetuum, non ex loci
indole ductum. Memori infigant mente tyrones
poetas ornatûs causâ sæpenerò adhibere epitheta
quæ nihil sententiæ conferunt, immo aliquandò

D

quæ

χρυσεία ταλαροῖο περισκέπε χεῖλα ταρσοῖς.
τοῖος ἐν ταλαρὸς περικαλλεὸς Εὐρωπείης.

Αἰ

quæ ei adversantur. Ex illis quæ sententiæ neque
officiunt neque profunt hoc instar omnium fit.
Homer. Il. α. 12,

ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νηῶς Ἀχαιῶν.

Alterum genus sequentia illustrent. Noster Me-
gara, 119,

αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖσκον ἀμηχανεούϊας ὄρωσα
παῖδας ἐμῆς, μεχρὶ δὴ μοι ἀπεσσύλο νηδυμὸς ὕπνος
οφθαλμῶν, πῶς δὲ παραύλικα φαίδιμος ἦλθε.
τοῖα, φίλη, μοι οὐεῖρα διὰ φρενῶς ἐπίοισσάν
παννυχίη.

Quid verò? Num somnus ille dulcis esse potuit
quem tristitia insomnia *per totam noctem* conturba-
verant? Hom. Il. ω. 358,

ὣς φάλο· σὺν δὲ γεροντὶ νοσὸς χυλοῦ, δεῖδιε δ' αἰνῶς·
οῦθαι δὲ τριχῆς ἐσαν ἐνὶ γναμπίοισι μελεσσι.

Atqui Priami fenis membra *rigida* potiùs quam
flexibilia dici debuissent, si rem ad veritatem exi-
gas. Meministi illud Virgil. Æn. ii. 509,

Arma diu senior desueta tremantibus ævo
Circumdat nequidquam humeris, et inutile ferrum
Cingitur, ac densos fertur moriturus in hostes,
Virgil. Æn. i. 124,

Interea magno misceri murmure pontum
Emissamque hyemem sentit Neptunus, et imis
Stagna refusa vadis, gravitèr commotus; et alto
Prospiciens, summâ *placidum* caput extulit undâ.

Ubi lege Heynii notam. De alio quodam epi-
thetorum

Αἰ δ', ἐπεὶ γὰρ λειμῶνας ἐσηλυθὸν ἀνθεμοσείας,
 ἀλλὰ ἐπ' ἀλλοιοῖσι τὸτ' ἀνθεσι θυμὸν ἔερπον.
 τῶν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοῦν, ἢ δ' ὑάκινθον,
 ἢ δ' ἴον, ἢ δ' ἐρπυλλον ἀπαινύο· πολλὰ δ' ἐραζέ
 λειμῶνων ἐαροῖροφῶν πιπίεσκε πείηλα·
 αἰ δ' αὖτε ξανθοῖο προκῆ θυοεσσάν εθειρην
 δρεπλὸν ἐριδμαινῶσαι· ἀλαρ μέση ἐστὶ ἀνασσα
 ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδα· χεῖρεςσι λεγῶσα,

65

70
οἶα

thetorum usu consulatur Broukhufius ad illud Propertii l. iii. el. 11,

Et venit e rubro concha Erycina fallo.

Ver. 69. ἐριδμαινῶσαι· Ovidius de Proserpina, Met. v. 394,

Dumque puellari studio calathosque sinumque
 Implet, et æquales certat superare legendo.

Ibid. μέση· Virg. Æn. i. 701,

Aulæis jam se regina superbis
 Auræa composuit spondâ, mediamque locavit.

Ver. 70. ἀγλαΐην πυρσοῖο ῥόδα· Splendorem rosæ
 pro rosâ ipsâ. Pulchrè in hoc genere Lucretius,
 lib. i. 493,

Conlabefactus rigor auri solvitur æstu,
 Tum glacies æris flammâ devicta liquefcit.

Et lib. ii. 50,

Neque fulgorem reverentur ab auro,
 Nec clarum vestis splendorem purpureâi.

Ubi obiter notes *fulgorem ab auro* Græco more pro
fulgorem auri.

Item, lib. ii. 559,

Subdola cum ridet *placidi pellacia ponti*.

ὄια περ ἐν Χαρίεσσι διεπρέπεν Αφρογενεία.
καὶ μὴν δῆρον ἐμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμόν ιαίνειν,
καὶ ἀρα παρθενικὴν μήτηρ ἀχραΐλον ἐρυσθαι.
ἢ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φρασάθ', ὡς ἐβέλητο

θυμόν,

Suaviter Tibullus, lib. iii. el. 3,

Nam grave quid prodest *pondus* mihi *divitis auri*?

Et iii. 2,

Sed veniat caræ *matris* comitata *dolore*.

Pro *matre dolente*. Sed hæc sunt infinita; non tamèn ideò negligenda.

Ver. 71. περὶ *planè*.

Ver. 72. μὴν. “ Particulæ μὴν vis primaria est βεβαιωτική. Quarè reddi potest *quidèμ, sanè, reverà*. Euripid. in Orest. 1116. Orestes ait, καὶ μὴν τοῦ ἔρξας, δις θάνειν καὶ χαζομαι. Respondet Pylades, ἀλλ' καὶ ἐγὼ μὴν.” Zeunius ad Viger. p. 422. Hic certè vim βεβαιωτικὴν exerit, quasi Anglicè dicas, *But in truth* she was not long to delight herself, &c.

Ver. 73. καὶ ἀρα. *neque sanè*.

Ver. 74. ἢ γὰρ per se sonat, *profecitò enim*. Vim aliquam confirmandi addit particula δὴ.

Ibid. ὡς μιν φρασάθ', ὡς ἐβέλητο. Similis orationis color invenitur apud Bion. Ep. Adon. 4,

ὡς ἰδεν, ὡς ἐνοήσεν Ἀδωνίδος ἀσχέλου ἔλκος,
ὡς ἰδε φοινιὸν αἶμα μαραινόμενον παρὰ μηρῶ
παχέας ἀμπέλιασσα κινυρέλα, Μείνον Ἀδωνι.

Et apud Theocritum, Idyll. iii. 42,

ὡς ἰδεν, ὡς ἐμανη, ὡς ἐς βαθὺν ἀλλετ' ἐρώλα.

Quod

Θυμον, ανωϊσοισιν υποδηθεις βελεεσσι
Κυπριδος, η μνη δυναται και Ζηνα δαμασσαι.
δη γαρ αλευομενος τε χολον ζηλημονος Ηρης,
παρθενικης τ'εθελων αϊαλον νοον εξαπατησαι,

75

κρυψε

Quod sic imitatus est Virgil.

Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error !

Nota particulas ως et *ut* hîc celeritatem indicare.

Ver. 75. ανωϊσοισιν υποδηθεις βελεεσσι. Propertius,
lib. ii. eleg. 9,

Et meritò hamatis manus est armata fagittis,
Et pharetra ex humero Gnosia utroque jacet.
Ante ferit quoniam, tuti quam cernimus hostem,
Nec quisquam ex illo vulnere sanus abit.

Ver. 76. δαμασσαι. Vox Veneris potentiæ quàm
accommodatissima. Hom. Hymn. in Venerem,
και τ'εδαμασσαιο φυλα καλαθηνηλων ανθρωπων.

Sic *domo* apud Latinos, Hor. Car. i. 27,

Quæ te cunque *domat* Venus
Non erubescendis adurit
Ignibus.

Cæterùm, Jovem Veneris potestati sæpenumerò
succubuisse, et se turpitèr in amore sæpè dedisse,
omnibus, proh pudor ! notum est. Pulchrè et
verè Ion. apud Euripidem, 456, Apollinem allo-
quens,

ει δ', ου γαρ εσι, τω λογω δε χρηστομαι,
δικας βιαιων δωσεν ανθρωποις γαμων,
συ, και Ποσειδων, Ζευς θ'ος ουρανης κρατει,
νακς, τινουλες αδικιας, κενωσειε

Ver. 79.

κρυψε θεον, και τρεψε δεμας, και εγινετο ταυρος·
εκ οιος σταθμοις επιφερθειαι, εδε μεν οιος 80
ωλκα διασησει συρων ευκαμπες αρστρον,
εδ' οιος ποιμνης επιβοσκειαι, εδε μεν οιος,
οσις υποδμηθεις ερχει πολυφοριον απηνην.
τε δ' ητοι το μεν αλλο δεμας ξανθοχροον εσκε,
κυκλος δ' αργυρεος μεσσω μαρμαριε μελωπω,
85
οσσε

Ver. 79. κρυψε θεον· Audi de hac re Ovidium,

Ille pater rectorque Deum cui dextra trifulcis
Ignibus armata est, qui nutu concutit orbem,
Induitur tauri faciem.

Ver. 81. ευκαμπες· Epitheton ornans, ut *incurvus*
in Virgiliano illo, Geo. l. i. 493,

Scilicet et tempus veniet, quum finibus illis
Agricola, *incurvo* terram molitus *aratro*,
Exesa inveniet scabra robigine pila.

Ver. 82. ποιμνης επιβοσκειαι· pro βοσκειαι επι ποιμνης.
Similiter supra ver. 80. Constructio usitatissima
est. Unum tantum exemplum addam. Hesiod.
Theog. 762,

των ετερος μεν γην τε και ευρεα νωτα θαλασσης
ησυχος ανσρεθειαι, και μειλιχος ανθρωποισι.

Ver. 84. ητοι *sanè*.

Ibid. αλλο aliud, το αλλο reliquum. Ad hunc
versum et ad ver. 87 et 88, compara illud Horatii
de vitulo suo in ejus vota juvenescente, Car. iv. 2,

Fronte curvatos imitatus ignes
Tertium Lunæ referentis ortum
Qua notam duxit niveus videri
Cætera fulvus.

Cæterum,

οσσε δ' ὑπογλαυσεσχε δι' ἡμερον ασραπῆοντε*

ισα

Cæterùm, huic Θεολαυρῶ aliam faciem tribuit Ovidius,

Quippe color nivis est quam nec vestigia duri
Calcavere pedis, nec solvit aquaticus Auster.

Ver. 86. Ut vim præpositionis ὑπο reddas, verte,
bis eyes had something of a grey cast.

Ibid. ασραπῆοντε. Plenius alicubi Alciphron, ubi loquitur de virgine quadam ταις βολαις των οφθαλμων ασραπῆση. Hac occasione arreptâ paulispèr immorari libet isti locutioni αι βολαι των οφθαλμων, quâ nulla magis veteribus poetis in deliciis fuit, et quæ mihi faltèm venustissima semper visa est. Teneant igitur tyrones velim verbum βαλλω et nomen βολη a poetis elegantèr usurpari de radiis solaribus, undè fortassè Apollo cognomen εκηβολη adeptus est. Qui verborum usus, ni iudicii falsus sum, viam stravit isti quem nunc tractaturi sumus. Sed ad exempla. Euripid. Bacchæ, 458, in loco suavissimo,

λευκην δε χροϊαν εις παρασκευην εχεις
εκ ηλιε βολαισιν, αλλ' ὑπο σκιας
την Αφροδιτην καλλονη θηρωμενος.

Huc referebam versum 661 ejusdem tragediæ,

ιν η πολε

λευκης χιονος ανεισαν ευαγεις βολαι.

An rectè nescio, quamvis sciam Eurip. in Rheso dixisse χιονος εξαυγεσερων, et Lucretium de cynis colorem *jaſtantibus* locutum esse.

Jàm ad Latinos convertamur. Ovidius, Met. l. vi. 47,

ut

---

ut solet aer

Purpureus fieri cùm primùm aurora movetur,
Et breve post tempus candescere *solis ab ietu.*

Undè, quod aliis jàm notatum fuit, felici audaciâ
Horatius, Car. ii. 15, .

Tum spissis ramis laurea *fervidos*
Excludet *ietus.*

Has metaphoras elegantes esse quis negaverit ?
At quantò elegantius de oculis et ipsorum radiis
adhibentur ! Homerus, Odyss. δ. 149,

κεινὰ γὰρ τοιοῖδε ποδες, τοιαῖδε δὲ χεῖρες,
οφθαλμῶν τε βολαί, κεφαλῆ τ', ἐφυπερθε τε χαίται.

Elegantèr Musæus, ver. 94, de amore loquens,

οφθελμος δ' οδος εσιν, ἀπ' οφθαλμοιο βολαῶν
ελκος ολισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρενας ἀνδρὸς ὀδνεῖ.

Sic verbo βαλλειν sæpiùs utuntur ; ut in pulcher-
rimo illo Ap. Rhod. loco, lib. iii. 1017,

τοιὸς ἀπο ξανθοιο καρπῆλος Αἰσονίδαο
σραπτεν ἐρως ἠδεῖαν ἀπο φλογα, τῆς δ' ἀμαρυγῆς
οφθαλμῶν ἠρπαζεν· ἰαινέλο δὲ φρενας εἰσω
τηκομένη, οἶον τε περὶ ῥόδοισιν ἐερση
τηκέλαι ηῤοισιν ἰαιομένη φαεσσιν.

ἀμφω δ' ἀλλόσε μὲν τε κατ' ἠδεὸς ὀμματα' ἐρεῖδον
αἰδομένοι, ὅτε δ' αὖτις ἐπὶ σφισὶ βαλλῶν ὀπωπας.

Pulchrè Lucretius, l. iv. 1132,

Aut nimiùm *jacitare* oculos, aliumve tueri
Quod putat, in voltuque videt vestigia risus.

Pulcherrimè

ἴσα τ' ἐπ' ἀλληλοῖσι κερα ἀνέειλλε κάρηνα,
αὐτογὸς ἡμίτομα κέρατος ἄτε κυκλα Σελήνης.
ἦλυθε δ' ἐς λειμῶνα, καὶ ἐκ ἐφοβήσε φαάνθεις
παρθενικῶν· παύσῃσι δ' ἐρῶς γενετ' ἐγγυς ἰκεσθαι,
ψαύσαι δ' ἡμερῶιο βουῶν, τὰ ἀμειβύλιος ὀδμη

90

τηλοθι

Pulcherrimè Ovidius de Lucretiâ moribundâ,

Illa ad verba jacens oculos sine *lumine* movit.

Sic nos *sæpissimè*, *the cast of the eye, to cast the eye.*

Agmen cogant duo ex Shakesperio nostrate loci,

That done, he lets me go ;

And, with his head over his shoulder turned,

He seemed to find his way without his eyes ;

For out o' doors he went without their help,

And, to the last, bended their *light* on me.

Hamlet.

And she, *like harmless lightning, throws* her eye

On him, her brother, me, her mother, *bitting*

Each object with a joy.

Penè dixeram,

Cedite Romani Scriptores, cedite Graii!

Confer D'Orville ad Chariton. p. 419, et Wakefield. Syl. Critic. sec. xlviij et cxxxij.

Ver. 87. ἀνέειλλε· Hic in neutro, aliquandò in transitivo sensu.

Ver. 89. Vim quandam elegantem habet in hoc loco participium φαάνθεις, quam fortassè perceperis ex illo Ovidii,

Phœbus amat ; *vis*que cupit connubia Daphnes.

Ver. 90. Simplex verbum γινομαι vice compositi ἐπιγινομαι hîc usurpari videtur.

E

Ver. 92.

τηλοθι και λειμωνος εκαινυλο λαρον αυτην,
 ση δε ποδων προπαροιθεν αμυμονος Ευρωπειης,
 και οι λιχμαζεσκει δερην, καλεθειλγε δε κερην·
 η δε μιν αμφαφασκε, και ηρεμα χειρεσιν αφρον 95
 πολλον απο σοματων απομοργυλο, και κνε ταυρον.
 αυταρ ο μειλιχιον μυκησαλο· φαιης κ' αυλα
 Μυγδονια λιγυη ηχον ανηπυουλος ακκειν·
 ωκλασε δε προ ποδοϊν, εδερκελο δ' Ευρωπειην
 αυχεν' επισρεφας, και οι πλαλι δεικνυε νωλον· 100
 η δε βαθυπλοκαμοισι μελευνεπε παρθενηκησι·

Δευθ' εταραι φιλικαι και ομηλικες, οφρ' επι τωδε
 εξομεναι ταυρω τερπωμεθα· δη γαρ απασας,
 νωλον υποσερεσας, αναδεξειαι, οια τε νηϋς.

ωρηϋς

Ver. 92. εκαινυλο. *superabat*. Sic Hesiodus in Scuto
 Herculis de Alcmenâ,

η ρα γυναικων φυλον εκαινυλο θηλυτερων
 ειδει τε μεγαθει τε.

Ver. 94. δε fortè τε.

Ver. 95. αμφαφασκε· Ovidius,

modo pectora præbet
 Virgineâ palpanda manu.

Ver. 96. *Suavissimè in meas saltèm aures im-*
pingit vox illa ταυρον versum claudens. Si te non
fimilitèr afficiat, ad reliqua transi.

Ver. 97. φαιης· *aliquis diceret*. Ovidius in loco
 notissimo,

Scires e sanguine natos.

Ver. 99. εδερκελο δ' Ευρωπειην· *kept looking at Europa.*

Ver. 103. τερπωμεθα· *mediâ voce, nos oblectemus.*

Ibid. δη γαρ· *profetèd enim.*

Ver. 104. οιατε νηϋς· Vide suprâ ad ver. 60.

Ver. 105.

πρῆυς ὄδ' εἰσιδεῖν καὶ μελιχρὸς, εἶδε τι ταυροῖς 105
αλλοῖσι προσεοικε· νοὸς δὲ οἱ ἦν τε φῶλος
αἰσιμὸς ἀμφιθεεῖ, μῆνης δ' ἐπιδευέλαι αὐδῆς.

Ὡς φαμένη νῶλοισιν ἐφιζάνε μειδιώσα·
αἱ δ' ἀλλὰ μελλεσκόν. ἀφαρ δ' ἀνεπηλάτο ταυρὸς,
ἦν θελεν ἀρπαξάσ· ὡκὺς δ' ἐπὶ πούλου ἰκάνεν. 110
ἦ δὲ μέλας ρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν εἰαιρας,
χειρας

Ver. 105. πρῆυς ὄδ' εἰσιδεῖν καὶ μελιχρὸς· Sic nos Semigræci, *he is mild and gentle to look at.*

τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν. Solon.

At quanto ornatiùs hoc extulit Ovidius !

Nullæ in fronte minæ, nec formidabile lumen,
Pacem vultus habet.

Ibid. τι· *at all.*

Ver. 107. ἀμφιθεεῖ· *versatur : runs about him, i. e. ei inest. Fortè, circumvestit.*

Ver. 109. μελλεσκόν· sc. ἐφιζάνειν. Ellipsis usitata. Isocrates ; τὰς μὲν ἐπορθέν, τὰς δὲ ἐμελλον, τὰς δὲ ἠπειλὲν τῶν πόλεων. Ex Vigero in voce μελλω ; ubi ipse, Hoog. et Zeunius usus hujus verbi elegantissimos luculentèr enarravere.

Ibid. ἀφαρ δ' ἀνεπηλάτο ταυρὸς· κτλ. Ovidius,

ausa est quoque regia virgo,
Nescia quem premeret, tergo considere tauri,
Cum Deus a terrâ ficcoque a littore sensim
Falsa pedum primis vestigia ponit in undis.

Ver. 111. ἦ δὲ μέλας ρεφθεῖσα· Ovidius,

Pavet hæc, littusque ablata relictum
Respicit.

Ibid. καλέεσκεν· *kept calling.*

χειρας ορεγνυμενη· ται δ' εκ εδυναυτο κιχάνειν·
ακλαων δ' επιβας προσσω θεεν, ηυτε δελφισ.

Νηρείδες δ' ανεδυσαν υπ' εξ αίλος, αι δ' αρα πασαι
κηλειοις νώλοισιν εφημεναι εσιχωνώλο.

115

και δ' αυλος βαρυδεπτος υπειρ αίλος Ενωσιγαίος
κυμα καθιθυνων, αίλιης ήγειρο κελευθε
αυλοκασιγγήλω· τοι δ' αμφι μιν ηγερεθούλο

Τρίλωνες, πούλοιο βαθυρόρον ενναεήρες,

κοχλοισι ταναοις γαμιου μελος ηπυούτες.

120

ή δ' αρ' εφεζομενη Ζηνος βοεοις επι νώλοισ

τη

Ver. 112. χειρας ορεγνυμενη· Imago naturalis et
admodum pathetica. Suaviter Virgilius, *Æn.* vi.
312, de animis Charontis cymbam conscendere cu-
pientibus,

Stabant orantes primi transmittere cursum,
Tendebantque manus ripæ ulterioris amore.

Ver. 114. υπ' εξ αίλος· Sic noster in *Megara*, 78,
υπ' εκ νηδυοφιν ηλθεσ.

Hæ præpositiones sæpissimè in compositione jun-
guntur. *Hom.* II. ε. 22,

ουδε κεν αυτος υπεκφυγε κηρα μελαιναυ.

Ver. 120. κοχλοισι ταναοις γαμιου μελος ηπυούτες·
Præclarus sanè concentus; siquidem, si *Ovidium*
audiamus, vel una concha uni *Tritoni* inflata ex-
audiri possit a medio mari ad orientem usque et
occidentem.

Cava buccina sumitur illi—

Buccina, quæ, medio concepit ut aera ponto,
Littora voce replet sub utroque jacentia Phœbo.

Ver. 122.

τῆ μὲν ἔχει ταυρῶν δολιχὸν κέρασ, ἐν χερσὶ δ' ἄλλη
εἶρου πορφύρεας κολπῶν πύργα, σφρα μὴ ὤνῃ
θεοὶ ἐφελκομένην πολίης ἄλος ἀσπέλον ὕδωρ·
κολπῶν δ' ὠμοῖσι πεπλὺς βαθύς Ευρωπείης,
ἴσιον ἴα τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κερην.
ἢ δ' ὅτε δὴ γαίης ἀπὸ παλίδος ἦεν ἀνευθε,
φαινέλο δ' ἐτ' ἀκτὴ τις ἀλιρρόθος, ἐτ' ὄρος αἰπυ,
ἀλλ' ἀπὸ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πονίος ἀπειρων,
ἀμφὶ ἔπαπληνασσα, τοῖνυ ἀνενεκαλο φωνῆ·

125

130

Πη

Ver. 122. τῆ μὲν ἔχει ταυρῶν δολιχὸν κέρασ, ἐν χερσὶ
δ' ἄλλῃ· Ovidius,

et dextra cornum tenet, altera dorso

Imposita est, tremulæ finuantur flamine vestes.

Apud Achillem Tatium virgo finistrâ cornu
tenet,

τῆ λαίᾳ τὰ κέρασ ἐχομένη, ὡσπερ ἥμιος χαλίῃ.

Hanc litem qui solverit,

dicat quot Acestes vixerit annos,

Quot Sículus Phrygibus vini donaverit urnas.

Ver. 125. Elegantèr, ut omnia, Wakefieldius
hîc conjicit ἀνεμοῖσι, quam emendationem adstruit
locus ex Ovidio modò citatus. Ei quoque suffra-
gatur Achilles Tatius: ὁ δὲ κολπὸς τῶν πεπλῶν παλίδου
ἐτετατο κυρτίζμενος· καὶ ἡν ἔτος ἀνεμὸς τῶν ζῶγραφῶν.

Ver. 129. ἀλλ' ἀπὸ μὲν ὑπερθεν, ἐνερθε δὲ πονίος ἀπειρων·
Audi Horatium, Car. l. iii. 27,

Nuper in pratis studiosa florum, et

Debitæ Nymphis opifex coronæ

Nocte sublustri nihil astra præter

vidit et undas.

Quis

Πη με φερεις, θεολαυρε; τις επλεο; πως δε κελευθον
 αργαλειοισι ποθεσσι διερχεαι, υδε θαλασσαν
 δειμαινεις; νηυσι γαρ επιδρομος εσι θαλασσα
 ωκυαλοις, ταυροι δ' αλιην τρομεβσιν αλαρπον.
 ποιον σοι ποιον ηδυ, τις εξ αλος εσσετ' εδωδη; 135
 η ρα τις εσσι θεος; τι θεοις απειοικολα ρεζεις;
 εδ' αλιοι δελφινες επι χθονος, υτε τι ταυροι
 εν πονηρι σειχεσσι· συ δε χθονα και καλα πονηον
 αεροχος

Quis nescit Ovidianum illud,

Quocunque aspicias nihil est nisi pontus et aer,
 Nubibus hic tumidus, fluctibus ille minax?

Ver. 131. τις επλεο; *quis es?* is est hujus verbi
 usus.

Ver. 132. αργαλειοισι· *molestis, molesta mihi aggredientibus.*

Ver. 133. νηυσι γαρ επιδρομος εσι θαλασσα· *Quàm concisè hoc omne extulit Lucretius per suum mare velivolum!*

Tum *mare velivolum* florebat navibu' pandis.

Ver. 136. η ρα· Interrogatio cum vehementiâ
 quadam.

Ver. 138. συ δε χθονα και καλα πονηον· i. e. καλα
 χθονα και καλα πονηον. Similitèr Ovidius, *Metam.*
 l. vi. 190,

Hospita tu terris erras, ego, dixit, in undis—
 præpositione *in* subauditâ ante *terris*.

Nec diffimilitèr Lucretius, lib. v. 398,

Avia cum Phaëthonta rapax vis solis equorum
 Æthere raptavit toto, terrasque *per* omnes.

Scilicèt, ante το *æthere* subauditur præpositio *in*,
 quæ

αεροχος αἴσσεις, χηλαι δε τοι εισιν ερέϊμα.
η ταχα και γλαυκης ὑπερ αερος ὑψος' αερθεις 140
εικελος αυφηροισι ποίησεαι οιωνοισιν.
οι μοι, εγω μεγα δη τι δυσαμμορος, ἦ ρα τε δωμα
παλρος αποπρολιπησα, και εσπομενη βοῖ τωδε
Ξεινην ναυλιλην εφεπω, και πλαζομαι οη.

αλλα

---

quæ cum ablativo juncta, atq; etiàm tacita, idem
sæpè valet quod *per* cum accusativo. Atque hinc
est quòd continuatio temporis in ablativo non rarò
effertur.

Ver. 139. αεροχος· Op. Cyneg. i. 231,

ιππος επ' ανθηρικων εθειεν κερφοισι ποδεσσιν.
αλλος ὑπερ πονῆιο, και ε σεφανην εδιημε.

Ver. 140. η ταχα· κτλ. Naturalis admodùm cogi-
tatio. Nam cum semel leges a naturâ constitutæ
violatæ fuerint, quid est quod non expectare possis?

Ver. 142. Cave putes vocem *τι* hîc minuendi
vim exerere; potiùs intensiva est. Conferas Ho-
merum, Il. ζ. 486,

Δαιμονη, μη μοι τι λην ακαχιζεο θυμω,

et Callimach. in Dianam, ver. 100, *μεγα τι χρεος*; et
in Delum, ver. 60, ubi hanc ipsam formulam in-
venies,

Σπερχομενη μεγα δη τι και ε φατον.

Ibid. ἦ ρα τε, i. e. ἦτε ρα· ρα *utique*.

Ver. 143. Horatius, Car. l. iii. 27,

Impudens liqui patrios penates.

Ver. 144. οη· Taurum scilicèt pro comite non
ducebat.

Ver. 145.

αλλα συ μοι, μεδεων πολιης αλος Εννοσιγαιε, 145
 ιλαος ανιασειας· εελπομαι εισοραασθαι
 τον δε καλιθυνολια πλοον προκελευθου εμειο·
 εκ αθειε γαρ ταυια διερχομαι υγρα κελευθα.

Ως φαλο· την δ'ωδε προσεφωνεεν ευρυκερωσ βεσ·
 Φαρσει, παρθενικη, μη δειδιθι πονηιον οιδμα. 150
 αυλος τοι Ζευς ειμι, και εγυθεν ειδομαι ειναι
 ταυρος, επει δυναμαι γε φανημεναι οτι' εθελοιμι.
 σος δε ποθος μ'ενεπκε τοσση αλα μελρησασθαι

ταυρον

Ver. 145. αλλα συ· το συ cum affectu enunciandum. Sic tu in hoc Virgiliano, *Æn.* vi. 365.

Eripe me his, invicte, malis; aut tu mihi terram
 Injice (namque potes) portusque require Velinos;
 Aut tu, si qua via est, si quam tibi Diva creatrix
 Ostendit (neque enim, credo, sine numine Divum
 Flumina tanta paras, Stygiamq; innare paludem)
 Da dextram misero, et tecum tolle per undas,
 Sedibus ut saltèm placidis in morte quiescam.

Ne dixeris hæc levia esse. Nihil leve est quo
 juvenum mentes acuantur ad elegantias optimorum
 scriptorum penitiùs percipiendas.

Ver. 151. αυλος τοι Ζευς ειμι· Cave το τοι reddideris
 enim; immo tibi. Hom. Od. λ. 250,

νυν ερχεο προς δωμα και ισχεο μηδ' αναμνηης·
 αυταρ εγω τοι ειμι Ποσειδαων ενοςιχθων.

Similitèr Soph. Philoctetes, 575,

οδ' εσθ' ο κλεινος σοι Φιλακλήης, ξενε.

Ver. 152. Ne vis particulæ γε in hoc loco te
 eludat, nam possum scilicèt.

Ver. 153. σος δε ποθος, i. e. ποθος σε amor tui.
 Homer. Il. ω. 110,

αυταρ

ταυρον εειδομενον· Κρήνη δε σε δεξείαι ηδη,
ἢ μ' εβρεψε και αυλον, ὄπη νυμφηία σειο 155
εσσεΐαι· εξ εμεθεν δε κλυίης μαλα φυσεαι υίας,
οἱ σκηπηχοί άπασιν επιχθονίοισιν εσοντα.

Ως φαλο· και τέλεσο τα περ φαλο. φαινέλο μεν δη
Κρήνη· Ζευς δε παλιμ εΐερην ανελαζετο μορφην,
λυσε δε οἱ μίρην, και οἱ λεχος ενλυνον Ωραι. 160
ἢ δε παρος κερη, Ζηνος γενετ' αυτικα νυμφη,
και Κρονιδη τεκνα τιχτε, και αυτικα γινέλο μήτηρ.

αυλαρ εγω τοδε κυδος Αχιλληϊ προΐαπιω
αιδω και φιλοήηα την μελοπισθε φυλασσων.

Eurip. And. 62. οικλω δε τω σω· *sed miseratione tui.*

Ibid. ανηκε· Sic Homerus usus est voce ανηκε.

Il. η. 25,

τιπτε συ δ' αυ μεμαυια, Διος θυγατερ μεγαλοιο
ηλθεσ απ' Ουλυμποιο, μεγασ δε σε θυμος ανηκεν;

Ibid. μερησασθαι· Sic Latini. Virgil. Æn. I. vii.
160,

Jamque iter *emensi*, turres ac tecta Latinorum
Ardua cernebant juvenes, muroque subibant.

Ver. 157. Subaudi εν ante άπασιν.

Ver. 158. και τέλεσο τα περ φαλο· *et eventum ha-*
buerunt quæ dixerat.

βελαις δεκ επεγενλο τέλος. Theognis, 640.

Homerus, Διος δ' ελεειλο βελη.

De vi plusquam perfecti, quod vocant, tempor
consule Clarkium ad Hom. Il. α. ver. 37.

ΜΕΓΑΡΑ ΓΥΝΗ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΜΗΤΕΡ εμη, τιφθ' ὠδε φίλον κάλα θυμον ιαπίεις,
εκπαγλως αχευσα; το πριν δε τοι εκετ' ερευθος
σωζετ' επι ρεθεεσσι· τι μοι τοςον νηισαι;

η ρ' ὄτε

Ver. 1. τιφθ'· τι ὠδε. Sic Latini suo *tandem*
utuntur. Virg. Æn. i. 369,

Sed vos qui *tandem*, quibus aut venistis ab oris?

Vide Heynium ad locum.

Ver. 3. σωζέο· *manet*. Soph. Philoct. 21. εἰπερ
ἐκ σω· *si adhuc manet*.

Ibid. μοι· το μοι hîc penè respondet τῷ *quæso* La-
tinorum. Exempla hujus usus sunt innumerabilia.
Unum ex Ap. Rhod. sufficiat, l. iii. 386,

Αἰνή σ' ἔχει μοι τῷδε σολῶ· *cobibe te, quæso*.

Sic Latini suo *mibi* sæpiùs utuntur,

Quid *mibi* Celfus agit?

Nec nostra lingua hanc elegantiam omninò
averfatur. Hujus rei testem liceat mihi facetiffi-
mum Shakesperium adhibere :

Pet. Villain, I say, knock *me* here soundly.

Gru. Knock you here, fir? why, fir, what am I, fir,
That I should knock you here, fir?

Pet.

ἢ ῥ' ὅτι ἀλγεα πασχει ἀπειρία φαίδιμος υἱός

αὐδρός

Pet. Villain, I say, knock *me* at this gate,
And rap *me* well, or I'll knock your knave's
pate.

Et infra,

Pet. Senseless villain! Good Hortensio,
I bid the rascal knock upon your gate,
And could not get him for my heart to do it.

Gru. Knock at the gate? O Heavens!
Spake you not these words plain—Sirrah,
knock *me* here,
Rap *me* here, knock *me* well, and knock *me*
foundly,
And come you now with—knocking* at the
gate?

Sed tamen amoto quæramus seria ludo.

Atque rectiùs fortassè dixero pronomen *μοι* extra
loci constructionem interpositum hanc vim habere,
ut significet id quod dicitur animum loquentis
propiùs et interiùs tangere; ut in Homericò illo,
Il. ψ. 19,

χαίρε μοι, ὦ Πάροκλε, καὶ εἰν αἶδαο δομοῖσι.

Ubi dele istud *μοι* et locus statim friget. Cæterum,
cum nihil a proposito meo alienum ducam quod
tyronibus modò profit, quid si pulcherrimum ex
Lucretio locum adjungam, ubi redundantia elegan-
tissima in voce *tibi* reperitur? Lib. ii. 1027,

Nil adeo magnum, nec tam mirabile quicquam
Principio, quod non minuant miratier omnes
Paulatim: ut cœli clarum purumque colorem,
Quemque in se cohibent palantia fidera passim,

ανδρος ὑπ' εἰδανοιο, λεων ὡσει θ' ὑπο νεβρι;

5

ω μοι

Lunæque, et solis præclara luce nitorem :
 Omnia quæ si nunc primum mortalibus adsint,
 Ex improvise ceu sint objecta repente,
 Quid magis his rebus poterat mirabile dici,
 Aut minus ante quod auderent fore credere gentes?
 Nil ut opinor; ita hæc species miranda fuisset.
 Quum tibi jam nemo fessus satiate videndi
 Susplicere in cæli dignatur lucida templa.

Ver. 5. ανδρος ὑπ' εἰδανοιο. Præpositio ὑπο cum genitivo est *a, ab, abs*. Qua in significatione notandum est eam cum verbis etiam neutris conjugungi; nam αποθανειν ὑπο των πολεμιων, *mori ab hostibus*, id est, *interfici*. Vigerus. Scilicet, quia hæc præpositio non tam agentem quam auctorem et causam rei denotat. Homerus, Il. σ. 219,

ὡς δ' ὅτ' αριζήλη φωνη, ὅτε τ' ἰαχε σαλπιγξ
 αἴσιν περιπλομενων δηιων ὑπο θυμοραϊσων
 ὡς τοτ' αριζήλη φωνη γενετ' Αιακιδαιο.

Similitèr apud eundem cum dativo, Il. ε. 699,

Αργειοι δ' ὑπ' Αρηι και Εκτορι χαλκοκορυστη
 οὔτε ὡσε προπρεπονιο μελαιναων επι νηων
 οὔτε ποτ' ανιεφερονιο μαχη.

Hic non omninò abs re fuerit admonere, Græcos poetas post verbum rei alicujus causam denotans aliquandò activè efferre quod passivè potiùs enuntiandum erat. Theocrit. Id. xxiv. 121,

και οι ααγεις
 διφροι εφ' ὧν επιβαινε, χρονω διελυσαν μακίλας.

Latini

ὦ μοι ἐγὼ, τί νῦν μὲν ὧδε θεοὶ τόσον ἠίμησαν
ἀθανάτοι; τί νῦν μὲν ὧδε κακῆ γονεὺς τέκον αἰσῆ;
δυσμορὸς, ἢ τ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμυμονοῦ ἐς λελθόν,
τόν μιν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν,

πδ'

Latini quodammodò imitantur. Virg. *Æn.* i. 307,
quas vento *accessit* oras.

Æneas ipse infra, 332,

Ignari hominumque locorumque
Erramus, vento huc et vastis fluctibus *acti*.

Ver. 6. νῦν. Hæc particula simul cum cognatâ νῦν
in primario usu tempus denotat, sed sicut Anglica
particula *now* istam significationem aliquandò de-
ponit. Exemplum ad νῦν pertinens habet ex Theo-
critto, *Idyl.* x. 10,

οὐδαμὰ νῦν συνέβα τοι ἀγρυπνησαὶ δι' ἐρῶτα;

Did it never *now*, or, did it never *then* happen
to you to lie awake on account of love?

Ver. 7. κακῆ αἰσῆ. Subaudi ἐπι.

Ver. 9. τὸν μιν ἐγὼ τίεσκον ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν. Simi-
litèr Callimachus in Hymno in Dianam,

καὶ δὲ σε φάσι

καλὴν Ἀνικλείαν ἴσον φάεσσιν ἐμοῖσιν.

Et Catullus, *Epigr.* iii.

Passer mortuus est meæ puellæ,
Quem plus illa suis oculis amabat.

Ad quem locum vir doctus M. Ant. Muretus
hæc habet: " Sic infra, *Ni te plus oculis meis ama-
rem, jucundissime Calve*; et alibi, *Ambobus mihi quæ
carior est oculis*. Oculorum sensus nobis omnium
carissimus est, ut præclarè disputat Aristoteles, ideò
oculorum

ἢ ἔτι νῦν σεβόμεαι τε καὶ αἰδέομαι καλά θυμῶν. 10
τε δ' ἔτις γενετ' ἄλλος ἀπόμοιρος ζωνῶν,
εἰς τοσόν σφετερήσιν ἐγευσάτο φρονίσι κηδεῶν·
σχέλιος, ὅς τοξοῖσιν ἅ οἱ πορευ αὔλος Ἀπολλῶν,
ἢ τίνος Κηρῶν, ἢ Ἐρινυῶς αἶνα βελεμένα,
παῖδας ἕως καλεπεφνε, καὶ ἐκ φίλων εἰλεῖο θυμῶν, 15
μαίνομενος καλά οἶκον· ὃ δ' ἐμπλεὺς ἔσκε φονοῖο.
τῆς

---

oculorum in exprimenda vi amoris crebra fit
mentio. Plautus quidem, oculitùs amare, pro eo
quod est singularitèr amare, et oculiffimum ostium,
oculiffimumque hominem pro cariffimo dixit."

Ver. 12. ἐγευσάτο· Sic Soph. Trach. 1100,

ἄλλων τε μοχθῶν μυρίων ἐγευσάμην.

Et Pindarus, Nem. Od. iii. 73,

μυρίαν
δ' ἀρεῖαν ἀλελεί νοῶ γενέσθαι.

Ver. 15. καὶ ἐκ φίλων εἰλεῖο θυμῶν· *their dear life.*
Epitheton perpetuum.

Ver. 16. ὃ δ' οἶκος, scilicèt. φονοῖο· *fangvine cæforum.*
Causa, quod aiunt, pro effectu. Sic Euripides,
Troad. ver. 16,

καὶ θεῶν ἀνακλῶσα
φονῶν κἀλαρρεῖ.

Similitèr, Supplices 785,

ἐνίψεν αὐτῶν τῶν ταλαιπῶρων σφαγῶς.

Virgilius, Æn. iv. 20,

Anna, fatebor enim, miseri post fata Sichæi
Conjugis, et sparsos *fraterna cæde* penates;

Solus

τῆς μὲν ἐγὼ δυσήνος ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι

βαλλομένους

Solus hic inflexit sensus, animumque labantem
Impulit : agnosco veteris vestigia flammæ.

Vide D'Orvil. Char. p. 427.

Hæc Herculis infania παθητικῶς ab Euripide
depingitur in Hercule suo Furente. Liceat ali-
quot versiculos in juniorum gratiam exscribere.

Ver. 954,

δεινα δ'Ευρυσθεὶ βρεμῶν
πῦρ ἐν Μυκηναῖσι τῷ λογῷ· πάλη δέ, νιν
θίγων κράλαιας χεῖρας, ἐνεπέει ταδε·
ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
τῆσδ'; ἢ τί πῶς φόνος σ' ἐβάκχευσε νεκρῶν
οὓς ἀρῖι καίνεις; ὁ δέ νιν, Εὐρυσθεῶς δοκῶν
πάληρα πρόλαρθενθ' ἰκεσίῳ ψαυεῖν χερός
ὠθεῖ· φαρῖραν δ' εὐρέπει σκευαζέλαι
καὶ τοξ' ἐαυτῶ παῖσι, τῆς Εὐρυσθεῶς
δοκῶν φονεῦν· οἱ δέ, τάρβεντες, φόβῳ
ὠρον ἄλλος ἄλλοσ', εἰς πεπλῆς ὁ μὲν
μήτρος ταλαινῆς, ὁ δ' ὑπο κίονος σκίαν·
ἄλλος δέ βῶμον, ὄρνις ὡς, ἐπήξ' ὑπο.

Vide Cl. Wakefield. ad locum.

Ver. 17. ἐμοῖς ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι· Patheticè; *I saw
with my own eyes.* Apud Homerum vox ὀφθαλμος
potiùs redundat. Od. δ. 269,

ἀλλ' ἄπω τοῖσιν ἐγὼν ἰδὼν ὀφθαλμοῖσι.

Quam locutionem rectè retuleris ad priscam illam
fermonis ἀφελειαν cuius vestigia præcipuè apud Ho-
merum deprehendas. Exemplum insigne tyro-
nibus non invidebo. Il. α. 363,

ἐξαυδά, μὴ κεῖθε νοῶ, ἵνα εἰδομεν ἀμφοῖ.

Ver. 18.

βαλλομευς ὑπο πάλρι* (το δ' ἄνδρα κλυθεν αλλω)
 εδε σφιν δυναμην αδινου καλεουσιν αρηξαι
 μητερ' ἔην* επει εἴγυς ανικαίου κακου ηεν. 20
 ὡς δε τ' ὄδυρέλι ορνις επι σφέτεροισι νεοσσοις
 ολλυμενοις, ες' αινος οφισ επι νηπιαχονίλας
 θαμνοις εν πυκνοισι κάλεσθιαι* ἡ δε κατ' αὔβας
 πάλιαι κλαζεσα μαλα λιγυ πόνια μήτηρ,
 εδ' αρ' εχει τεκνοισιν επαρκεσαι* η γαρ οι αὔτη 25
 ασσον ιμεν μεγα ταρβος αμειλιχίοιο πελωρβ'
 ὡς εγω αινόλοκειαι, φιλον γονον αιαζεσα,

μαινομενοισι

Ver. 18. Animadvertite vim participii præsentis passivæ vocis quam frustra Latinè vertendo assequi conatus fueris.

Ver. 21. ὡς δε τ' ὄδυρεται, κίλ. Hom. Il. β. 315,
 μητηρ δαμφοπόλιο οδυρομενη φιλα τεκνα.

Ubi animadvertite τεκνα pro νεοσσοι. Diversâ figurâ Pindarus, Ol. iv. 253,

μια βας Κρηθει τε μάτηρ
 και θρασυμηδει Σαλ-
 μωνει.

Cæterùm, de amore brutorum animalium in prolem suam, vide Op. Cyneg. l. iii. 96, et sequent.

Ver. 24. πόνια* Epitheton ornans.

Ver. 25. εχει* *potest*. Soph. Aj. 428,

οὔτοι σ' απειργειν εθ' ὅπως εω λεγειν
 εχω.

Ibid. η γαρ οι αὔτη, κίλ. Adeò verum est Horatianum illud, Epod. i. 21,

Non, ut adfit, auxilii
 Latura plus præsentibus.

Ver. 28.

μαινομενοισι· ποδεςσι δομον καλα πολλον εφοιων·
ως γ' οφελον μετα παισιν αμα θνησκυσα και αυτη
κειδαι, φαρμακοεντα δι' ηπαλος ιον εχυσα, 30
Αρβειμι θηλυτερησι μεγα κρειυσσα γυναιξι.

τω

Ver. 28. μαινομενοισι ποδεςσι· pro μαινομενη, affectu
Megaræ ipsius, pulcherrimâ figurâ, ad pedes ejus
translato. Similitèr Eur. Troad. 561,

βρεφη δε φιλια περι
πεπλως εβαλε μαρι χειρας
επισημενας.

Sic et Latini. Propertius, l. i. iii. 9,

Ebria quum multo traherem vestigia Baccho.

Tibullus, l. i. iii. 73,

Illic Junonem tentare Ixionis ausi
Versantur celeri *noxia membra rotâ.*

Virg. Æn. ii. 529,

illum ardens *infesto vulnere* Pyrrhus
Insequitur.

Ver. 29. ως γ' οφελον· De hac locutione consulatur
Vigerus. Interim, sufficiat tyrones admonere ως
οφελον κειδαι sonare *utinam ego jacuisssem*, ως οφελος κειδαι
utinam tu jacuisses, ως οφελε κειδαι *utinam ille jacuisset*.
Cum toto hoc loco confer Ap. Rh. iii. 772,

ως οφελον γε
Αρβειμιδος κραιπνοισι παρος βελεεσσι δαμηναι
πριν του γ' εισιδειν.

Ver. 31. θηλυτερησι· Epitheton haud infrequentèr
voci γυνη adjunctum.

G

Ibid.

τῷ ἡμῶν κλαυσανίῃ φιλαίς ἐπὶ χερσὶ τόκῃς

πολλοῖς

Ibid. *μεγα*. Similitèr Homerus,

κλυθὶ μὲν, Ἀργυροῖξ' ὅς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε Ζαθεην, Τενεδοιο τε ἰφὶ ἀνασσεις.

Ver. 32. τῷ. Vide Zeunium ad Viger. p. 24.

Ibid. ἡμῶν κλαυσανίῃ κτλ. Aliquod mortis solatium habebatur si parentes, vel filii, vel cognati sui homini mortuo suprema officia præstitissent. Hinc Tibullus, l. i. iii. 2, in loco suavissimo,

Me tenet ignotis ægrum Phæacia terris;
Abstineas avidas, Mors, precor, atra, manus!
Abstineas, Mors atra, precor; non hîc mihi mater
Quæ legat in mœstos ossa perusta sinus.

Et Juvenalis in loco ubi Philosophum paritèr et Poetam agit, Sat. x. 258,

Incolumi Trojâ Priamus venisset ad umbras
Affaraci magnis solemnibus, Hectore funus
Portante, ac reliquis fratrum cervicibus, inter
Iliadum lacrymas, ut primos edere planctus
Cassandra inciperet, scîsâque Polyxena pallâ:
Si foret extinctus diverso tempore, quo jam
Cœperat audaces Paris ædificare carinas.

Nec nihil consolationis indè redibat ad eos qui parentibus aut filiis aut cognatis mortuis superfuissent. Hinc Virgilius in pulcherrimo illo Nisi et Euryali episodio, Æn. ix. 485,

Heu, terrâ ignotâ, canibus data præda Latinis
Alitibusque jaces, nec te tua funera mater
Produxì, pressive oculos aut vulnera lavi.

Ibid.

πολλοις συν κίερεσσι πυρης επεβησαν ὁμοιως
 και κεν ενα χρυσειον ες οσεα κρωσσον απαντων
 λεξαντες, καλεθαψαν ὄθι πρωτον γενομεσθα. 35
 νυν δ' ὁι μεν Θηβην ἱπποδροφον εναιισιν,
 Αονια πεδιοιο βαθειαν βωλον αρντες
 αἰλαρ εγω Τιρυθα καλα κραναην πολιν Ηρης
 πολλοισι δυσηνας ιαπτομαι αλγεσιν ἦτορ
 αιεν ὁμως· δακρυων δε παρεςι μοι εδ' ἔρωη. 40
 αλλα ποσιν μεν ὄρω παυρον χρονον οφθαλμοισιν
 οικω εν ἡμετερω· πολων γαρ ὁι εργον ετοιμον
 μοχθων,

Ibid. φιλαις επι χερσι· Similitèr Ovidius, *blandis lacertis*. Omnino adeas Wakefield. ad Eur. Alcef. 199.

Ibid. χ'. Ne obliviscantur tyrones particulam κεν feu κεν eodem officio apud poetas fungi quo particula αν apud scriptores profaicos. Præcipuè verò meminerint ejus vim δυναμικην indicativum, quem vocant, modum in potentialem vertere. In hoc loco, itemque in ver. 34, vis ejus participium quoque quodammodò complectitur; quod nemini mirum videbitur qui memoriâ tenuerit participium in verbum et conjunctionem legitimè resolvi posse. κλαυσαντε επεβησαν· i. e. εκλαυσαν και επεβησαν. λεξαντες καλεθαψαν· i. e. ελεξαν και καλεθαψαν·

Ver. 33. επεβησαν· *conscendere fecissent, imposuissent*. Similitèr Hom. Il. α. 309,

ες δεκατομβην
 βησε Θερ.

Adeas Northmore ad Tryph. ver. 166, et Burgeffium ad Dawes. p. 495.

Ver. 37. βαθειαν *profundam*, i. e. fertilem.

μοχθῶν, τῆς ἐπὶ γαίαν ἀλωμένος ἢδε θαλασσαν
μοχθίζει, πείρης ὄγ' ἔχων νοῦν ἢε σιδήρης

καρτίερον

Ver. 43. μοχθῶν τῆς μοχθίζει. Familiaris admodum
constructio. Hom. Il. δ. 26,

πως εἴθελεις ἄλιον θείναι πονον, ἢδ' ἀλεγεῖον
ἰδρωθ' ὄν ἰδρωσα μογῶ, καμείην δε μοι ἵπποι
λαον ἀγειρῶση, Πριάμῳ κακῶ, τοιο τε παῖσιν;

Sic potius locum interpunxerim quàm cum
Clarkio, cujus editionem solam habeo.

Ver. 44. πείρης ὄγ'. Hom. Od. δ. 820,

του δ' ἀμφὶ τρομέω καὶ δειδία, μὴ τι πάθῃσιν
ἢ ὄγε τῶν ἐνὶ δήμῳ ἢ οἰχέσῃαι, ἢ ἐνὶ πούλῳ.

Ap. Rhod. lib. i. 307,

ὄιος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεις εἰσὶν Ἀπολλῶν
Δηλον ἀν' ἠγαθῆν, ἢε Κλάρον, ἢ ὄγε Πυθῶ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν ἐπὶ Ξανθοῖο ῥῶσι,
τοιοῦ ἀνα πλῆθον δήμα κίεν·

Ad quem locum consule Editorem Oxoniensem.
Similiter Virg. Æn. i. 3,

multum ille terris jactatus et alto—

Vide Heynium—

et Æn. xii. 4,

Pœnorum qualis in arvis
Saucius *ille* gravi venantùm vulnere pectus,
Tum demum movet arma leo.

Si quis plura ex Latinis velit, adeat Bentleium
ad illud Horatii Car. lib. i. 9,

nec dulces amores
Sperne, puer, neque *tu* choreas.

Ad quem locum sic Julius Scaliger: *Versus videtur
coegisse*

καρτερον εν σθηεσσι· συ δ' ηυτε λειθεαι υδωρ,

45
υκλιας

coegisse eum, ut pronomen interponeret. Hæc tantum virum scripsisse! Scilicet, humanum est nescire et errare; quod utinam sempèr memoriâ tenuissent Critici.

Ibid. πειρης ογ' εχων νοον ηε σιδηρα. Hom. II. ω. 203,

πως εθελεις επι νηας Αχαιων ελθεμεν οιος,
ανδρος ες οφθαλμικς, ος τοι πολεμς τε και εσθλκς
υιεας εξεναριξε; σιδηρειον νυ τοι ηιορ.

Apud Theocritum simili figurâ Hercules χαλκιο-
καρδιος audit. Idyl. xiii. ver. 5. Et in Idyl. x.
ver. 7, homo quidam ab altero appellatur πετρικς
αποκομμ' ατεραμνω. Tibullus, lib. i. el. 2,

non tua sunt *duro* præcordia ferro
Vineta, nec in tenero stat tibi corde *flex*.

Ad quem locum fructuosissimè perlegi potest doc-
tissima et elegantissima Heynii adnotatio, cujus
rationes, si ipse minus eis satisfacisset, hic nostri
locus adfrueret. Pulchrè Ovid. Met. vii. 32,

Hoc ego si patiar, tum me de tigride natam
Tum *ferrum* et *scopulos* gestare in corde fatebor.

Ver. 45. συ δ' ηυτε λειθεαι υδωρ. Homerus, II.
π. 2,

Παιροκλος δ' Αχιληϊ παρισαιο, ποιμενι λαων,
δακρυα θερμα χεων, ωςτε κρηνη μελανυδρος
ητε κατ' αιγυλιπος πετρικς δυοφερον χειρ υδωρ.

Pulchrè item Q. Calaber, l. x. 415. Virgilius,
Æn. ii. 651,

Nos contra, *effusi* lacrymis.

Ver. 46.

νυκτίας τε κλαιῖσα, και εκ Διος ημαθ' ὄποσσα.
 αλλος μαν εκ αν τις εϋφρηται με παρασας
 κηδεμονων· κ γαρ σφε δομων καλα τοιχος εεργει,
 και λιην παυλεις γε περην πιτυωδεος Ιδμε
 ναισο· εδ' εμοι εσι προς ὄλινα κε βλεψασα, 50
 ὀια γυνη παναπολιμος, αναπιϋξαιμι φιλου κηρ,
 νοςφι γε δῆ Πυρρης συνομαιμονος· η δε και αυτη
 αμφι πασει σφελερω πλεον αχθειαι Ιφικληϊ,
 σω υιω· παυλων γαρ οϊζυρωλαια τεκνα
 γενναδαι σε θεω τε και ανερι θυνηω εολπα. 55
 Ως

Ver. 46. και εκ Διος ημαθ' ὄποσσα. Hesiod. Op. et Dies, 769,

αἰδε γὰρ ἡμερᾶι εἰσι Διὸς παρὰ μῆλιοενός.

Vide ibi Heinsum.

Ver. 50. προς ὄλινα κε βλεψασα. Eurip. Her. Fur. ver. 81, προς σε γαρ βλεπω. Sic nos, *to thee I look*. De voce κε vide supra ad ver. 32.

Ver. 51. αναπιϋξαιμι. Sic nos, *unfold my mind*. Sed neque vulgaris lectio αναψυξαιμι elegantia caret. Homerus, Il. κ. 574,

αυταρ επει σφιν κυμα θαλασσης ιδρω πολλον
 νιψεν απο χρωλος, και ανεψυχθεν φιλου ηιορ
 ες ρ' ασαμινθεσ βαυλεις ευξεσας λβσαντο.

Similiter Eurip. in voce αναψυχη. Sup. 615,

κακων δ' αναψυχας
 Θεοι βρολοισι νεμεσσι.

Ver. 55. εολπα. Hic proprie *puto*; ex qua vocis significatione legitimè fluxere *sperandi* et *metuendi* sensus. Confer Wakefield. ad Eurip. Ion. 360.
Ver. 56.

Ὡς αἶψ' εἶπ'· τὰ δὲ οἱ θαλερώτερα δακρυα μῆλων
 κολπον ἐς ἡμεροεὺλα καὶ βλεφαρων εχεούλο,
 μνησαμένη τεκεων τε, καὶ ὧν μελεπέϊα τοκηων.
 ὡς δ' αὖτως δακρυοισι παρηΐα λευκ' ἐδαιινεν
 Ἀλκμηνη· βαρυ δ' ἦγε καὶ ἐκ θυμῳ γεναιχρῶσα, 60
 μυθοισι πυκνοισι φιλην νυον ὡδε μείηυδα·

Δαιμονη παιδων, τι νυ τοι φρεσι εμσεσε τῆλο
 πευκαλιμης; πως αμμ' εθελεις οροθυνεμεν αμφω,
 κηδ' αλασα λεγῶσα; τὰ δ' ε νυ πρῶτα κεκλαυῖται,
 ἢ ἐκ αλις οἷς εχομεδα το δευῖαιον αιεν ἐπ' ημαρ 65
 γιγνομενοις;

Ver. 56. θαλερώτερα δακρυα μῆλων· Quid hîc sibi velit
 vox μῆλων optimè intellexeris ex Hesychianâ locu-
 tionis θαλερον δακρυον interpretatione: το πολυ και μη
 ξηραινομενον, αλλ' ἐπι των οφθαλμων αιε θαλλον. Si plures
 similitudines a pomis ductas videre velis, adi Vil-
 loison ad Longum, p. 53.

Ver. 57. κολπον ἐς ἡμεροεὺλα· Suaviùs Homerus,
 Il. ζ. 483,

ἢ δ' ἀρα μιν κηωδεῖ δεξῆλο κολπω.

Ver. 62. Δαιμονη παιδων· δαιμονιε· μακαριε, κακο-
 δαιμων· Hesych. De constructione consule Cl.
 Wakefieldium ad Eurip. Her. Furen. ver.
 114.

Ver. 63. πευκαλιμης· Hesych. πευκαλιμαϊς· συνε-
 ταις, οξειαις, πικραις ἢ αγαθαις. Si *tristes* interpreteris,
 advoca illud Horatii,

*amara curarum
 eluere efficax.*

Ibid. πως· why.

Ver. 65. το δευῖαιον αιεν ἐπ' ημαρ· every succeeding
 day.

γιννομενοίς ; μαλα μὲν γὰρ φιλοθρηνης κε τις εἴη,
 ὅσις ἀριθμησειεν ἐφ' ἡμέτεροις ἀχρεεσσι.

Ἐαρσει· κ' τοιῶσδ' ἐκυρσαμεν ἐκ θεῶν αἰσῆς.

καὶ δ' αὐτὴν ὄρω σε, φίλον τέκος, αἰρῦλοισιν

ἀλγεσι μαχθίζεσαν· ἐπιγνώμων δὲ τοι εἰμι

ἀσχαλααν, ὅτε δὴ γὰρ καὶ εὐφροσύνης κορος ἐστὶ

καὶ σε μαλ' ἐκπαγλῶς ολοφυρομαι ἢ δ' ἐλεαίρω,

ἕνεκα ἡμέτεροιο λυγρῆ μέλα δαιμονος ἐσχῆς,

ὅς θ' ἡμῖν ἐφυπερθε κάρης βαρὺς αἰωρεΐαι.

70

1569

day. Ut plenè percipias vim τῆς αἰῆς elegantem,
 confer Eurip. Ion. 334,

βῶμοι μ' ἐφερβον, οὐπίων τ' αἶε ξενος.

Ver. 67. Rarior constructio verbi ἀριθμῶ in hoc loco obtinet. Mea saltè lectio, quæ quàm exigua fit pulchrè scio, exemplum alterum non suppeditat. Fortassè Anglicè non malè sic reddideris, *who should keep count o' ver our griefs.*

Ver. 68. Ἐαρσει· *bono animo esto.* συλλογον λαβε ψυχῆς, ut alicubi apud Euripidem est.

Ver. 70. De voce γνώμη et ejus compositis vide Burgeffium ad Æd. Colon. ver. 657.

Ver. 71. κορος· Pindarus, Nem. Od. vii. 75,

ἀλλὰ ἀναπαυσίς

ἐν πάντι γλυκεία ἐργῶ. κορον δ' ἐχει

καὶ μέλι, κίλ.

Ver. 73. λυγρῆ μέλα δαιμονος ἐσχῆς· Ne tyrones hæsitent, μέλεσχῆς δαιμονος λυγρῆ. δαιμων *fortuna*. Si exemplum quæsieris, suppeditet Euripid. Ion. 1394,

τὰ τῆ θεῶν μὲν, χρεῖσα· τῆ δὲ δαιμονος,
 βαρεα.

Ver. 74. Eurip. Her. Furens, 640,

το δὲ γῆρας αἰεὶ

βαρύτερον

ἰσῶ γὰρ Κερη τε καὶ εὐεανὸς Δημήτηρ,
 αὖ κε μεγάλα βλαφθεὶς τὶς ἐκῶν ἐπιόρκου ὁμοσση
 δυσμενέων, μηδὲν σε χερειότερον φρεσὶν ἦσι

75

σεργεῖν,

βαρύτερον Αἴλαια σποπάλου
 ἐπὶ κρατὶ κείλαι.

Ver. 75. ἰσῶ. De hac formulâ adi Wakefieldium ad Eur. Ion. 1499. Cæterùm, animadvertite verbum σεργεῖν nullum accusativum antecedentem habere, quasi poeta scripserit ἐπομνυμι κερην, quod si scripsisset, linguæ Græcæ ratio vix admisset accusativum ante vocem σεργεῖν, quia utrumque verbum ad eandem personam relatam foret. Audi de hac re Hoogven. apud Vigerum, p. 207. Hanc linguæ Græcæ proprietatem poetæ Latini imitati sunt. Ovidius in loco notissimo,

sed enim quia retulit Ajax
 Esse Jovis pronepos.

Ubi animadvertant tyrones, etiam si loci ratio postulâisset, Ovidium non Latinè potuisse dicere, *sed enim quia retulit Ajax Ulysses esse Jovis pronepos: norma loquendi accusativum desiderâisset.*

Ver. 76. *Quorum numen haud pejeraverim; id potius in inimicos meos cadat; ex more veterum, quæ mala deprecarentur, ea in hostes imprecantium. Hinc pendet ut, ni memoria me ludit, rectè observavit Gesnerus, illud Horatii Car. iii. 17,*

Hostium uxores puerique cæcos
 Sentiant motus orientis Austri.

Similitèr Virg. Geor. iii. 518.

Ver. 77. φρεσὶν ἦσι. *animo meo.* Vide Cl. Burgessium ad Dawes. Mis. Crit. p. 392, in cujus

H

obser-

σεργεῖν, ἢ εἴπερ μοι ὑπ' ἐκ νηδυοφιν ἠλθες,
καὶ μοι τηλυγέτη ἐνὶ δώμασι παρθένος ἠδᾶ·
εἰδ' αὐτὴν γε νυ παμπαν εὐλοπα σε τῆσο γε ληθεῖν. 80
τῷ μὴδ' ἐξείπης το γ', ἐμὸν θαλός, ὡς σευ ἀκηδῶ,
μὴδ' εἰ κ' ἠύκομα Νιοβῆς πυκινώτερα κλαίω·
ἄδεν γὰρ νεμεσήϊον ὑπερ τεκνῶ γοααδάαι
μήτερι δυσπαθεούτος· ἐπεὶ δεκά μηνᾶς ἐκαμνον,
πρὶν καὶ περ τ' ἴδεδεν μιν, ἐμῷ ὑπο ἥπατ' ἐχάσα, 85
καὶ

observationes de voce σφέτερος ipse seorsum incideram.

Ver. 79. τηλυγέτη *cara, unica*. Hesych. τηλυγέτος· ὁ τῆλε τῆς ηλικίας τοῖς γονευσὶ γεγονώς, ἐπὶ γῆρα παῖς μονογενής.

Ver. 80. Animadvertite γε geminatum in uno versu.

Ver. 83. Si ipse nollem, calamus ultrò excruberet pulcherrimum illud Homer. Il. γ. 356,

οὐ νεμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνημίδας Ἀχαιῆς
τοῖηδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἀλγεᾶ πασχαίν.

Quem Homeri locum comitentur, ut certè debent, hi Propertii versiculi, l. ii. el. 2,

Hac ego nunc mirer si flagret nostra Juventus?
Pulcrius hac fuerat, Troja, perire tibi
Olim mirabar, quor tanti ad Pergama belli
Europæ atque Asiæ causa puella fuit.
Nunc, Pari, tu sapiens, et tu, Menelae, fuisti,
Tu quia poscebas: tu, quia lentus eras.

Ver. 84. Conferas Virg. Ec. iv. 61.

Ver. 85. Nota το πρὶν cum infinitivo constructum, more usitatissimo. Porrò, vim τε πρὶν καὶ περ τ', sic fortasse exprimas, *and that even before I had seen him.*

Ibid.

και με πυλαρταο σχεδον ηγαγεν Αϊδουνοσ·
ωδε ε δυσκοεσασα κακασ ωδινασ ανελην.
νυν δεμοι οιχεσαι οιοσ επ' αλλοσρησ νεον αθλου

εκλελεων·

Ibid. εμω υπο ηπαλ' εχβσα· aliàs υπο ζωνη, υπο κολπω,
εν γαστρι εχειν·

Ver. 86. Hom. Il. θ. 367,

ευσε μιν εις αιδαο πυλαρταο πρσπεμψεν.

Virgil. Æn. vi. 573,

Tum demùm horisifono stridentes cardine sacræ
Panduntur portæ.

Ver. 88. νυν δεμοι· Si per Brunckium licuisset, legerem equidem νυν δε μοι, quia το μοι elegantèr quasi abundat, et salvâ constructione abesse poterat; quod an in το εμοι unquam cadat, nescio. Ne tamen putes vocem μοι omninò otiosam esse, scito eam tale aliquid in sententiam conferre, *in meum dolorem*. Vide infra, ver. 93. Cæterùm, voces μοι et εμοι diversos fortitas esse usus docet vir doctus Jac. Harris. Hermes, p. 84. "The Greeks too had in the first person 'Εμῶ, 'Εμοί, Εμέ, for *Contradistinctives*, and Μῶ, Μοί, Μὲ, for *Enclitics*. And hence it was that Apollonius contended that in the passage above quoted from the first Iliad (παῖδα δε μοι λυσαίτε φιλην) we should read παῖδα δ' ΕΜΟΙ for παῖδα δε ΜΟΙ, on account of the contradistinction which there occurs between the *Grecians* and *Chryses*."

Ibid. οιοσ· *solus sine conjugè*. Eurip. Iphig. in Aulide, 79,

Μενελαοσ εν καθ' Ελλαδ' οισρησασ μονοσ· *sine conjugè*.

εκλεων· εδ' οίδα δυσαμμορος ειπε μιν αυλις
 ενθαδε νοσησανθ' υποδεξομαι, ειπε και εκι. 90
 προς δ' εβι μεπτοιησε δια γλυκυν αινος ονειρος
 υπνον· δειμαινω δε, παλιγκοτον οψιν ιδεσα,
 εκπαγλωσ, μη μοι τι τεκνοισ αποθυμιον ερδοι.
 εισαλο γαρ μοι εχων μακελην ευεργεα χερσι
 παισ εμος αμφοτερησι, βιη Ηρακληηη· 95
τη

Ver. 89. εδ' οίδα δυσαμμορος, κηλ. Simplicitèr et patheticè ; color orationis ex Hom. Il. ζ. 367,

ου γαρ τ'οιδει ετι σφιν υποτροπος ιξομαι αυλις
 η ηδη μ'υπο χερσι θεοι δαμωσιν Αχαιοι·

Ver. 92. παλιγκοτον· εχθρον.

Ver. 93. τι· Sic dudùm ipse correxeram pro vulgari το.

Ibid. αποθυμιον *molestum*, ut καλαθυμιον *gratum*.

Ver. 95. βιη Ηρακληηη· Similitèr Homerus, Il. ο. ver. 640,

αγγελιης οιχεσθε βιη Ηρακληηη.

Od. θ. 361,

ως ειπων, δεσμον ανιει μενος Ηφαισιοι.

Omniò consule Zeunium ad Vigerum, p. 53, copiosissimè de hac re differentem, a quo hæc interim habe: “ Est præcipuum hujus idiomatis usus ubi de persona eximiæ dignitatis sermo est. Ex substantivis quæ sic usurpantur præcipua sunt βιη, μενος, ις, σθενος, φοβος.” Adde Θρασος Op. Cyneg. l. ii. 466, η κρυερων αρχων ολοον Θρασος. Unum exemplum ex Latinis hanc annotationem claudat. Hor. i. 3,

Perrupit Acheronta Hercules labor.

Ubi Hercules labor idem est quod Hercules laboriosus.

Ver. 96.

τῆ μεγαλήν ελαχαινε, δεδεγμενος ὡς ἐπὶ μιδῶ
 ταφρον, τηλεθαούλος ἐπ' ἐσχάτη τινος ἀγρῶ,
 γυμνος, ἀνευ χλαινης τε καὶ εὐμίροιο χίλωνος.
 αὐτάρ ἐπεὶ δὴ πάλως ἀφικέτο πρὸς τέλος ἐργῶ,
 κάρτερον οἰνοπέδοιο πονευμένος ἔρκος ἀλωης, 100
 ἦτοι ὁ λίσρον ἐμελλεν ἐπὶ πρῶχούλος ερεϊσας
 ἀνδρῶν κἀλαδυναὶ ἅ καὶ πάρος εἰμάλια ἔσο·
 ἐξαπινῆς δ' ἀνελαμφεν ὑπὲρ καπέλοιο βαθειῆς
 πυρ ἀμόλιον, περὶ δ' αὐτὸν ἀθεσφάτος εἰλείβο φλοξ.
 αὐτάρ ὄγ' αἰεν ὀπίθεο θοοῖς ἀνεχαζέτο ποσσίν, 105
 ἐκφυγεῖν μεμῶως ὅσον μένος Ἡφαιστοῖο·
 αἰεὶ δὲ προπαροῖθεν ἐκ χροῶς ἦυτε γερρον,
 νῶμασθε μακελῆν· περὶ δ' ὀμμασίν εὐθα καὶ εὐθα
 παπλαινε, μὴ δὴ μιν ἐπιφλέξε δῆϊον πυρ.
 τῷ μὲν ἀοσσησαι λελιημενος, ὡς μοι εἶκτο, 110
 Ἴφικλῆς μεγαθυμὸς, ἐπ' ὀδῆϊ καππεσ' ὀλιδῶν
 πρὶν γ' ἐλθεῖν, ὅδ' ὀρθὸς ἀνασηναὶ δυνατ' αὐθις,
 ἀλλ' ἀσεμφες ἐκεῖτο, γερῶν ὡσεὶ τ' ἀμενηνός,
 ὄνη καὶ ἐκ ἐθελούῃα βηισαῖο γῆρας ἀέρπτες

καππεσεειν·

Ver. 96. ἐπὶ μιδῶ *on condition of receiving a reward*, quæ vis est præpositionis ἐπὶ.

Ver. 106. μένος Ἡφαιστοῖο· Od. λ. 219,

ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κάρτερον μένος αἰθομένοιο
 δαμνα.

Ver. 114. γῆρας ἀέρπτες· Quod usitatori epitheto
 λυγρὸν appellatur. At neq; minor est vis vocis ἀέρπτης,
 ut ex Homero discere est. Od. λ. 94,

τιπτ' αὐτ' ὠδυσσηνε, λιπῶν φαὸς ἠελιοιο
 ἠλυθες, ὄφρα ἰδῆς νεκυῶς καὶ ἀέρπεα χωρᾶν;

Ubi ἀέρπτης idem est quod τυγνος *terribilis*. Ovidius
 de Orpheo ad inferos descendente,

Persephonem

καππεσεειν· κείλαι δ' ὄγ' ἐπὶ χθονος ἐμπεδον αὐλα, 115
 εἰσοκε τις χεῖρος μιν ἀνειρυσή παριούτων,
 αἰδεθεῖς ὀπίδα πρότερην πολιοῖο γενεῖα·
 ὡς ἐν γῆ λελήστο σακεσπαλος Ἰφικλείης.
 αὐλαρ ἐγὼ κλαῖεσκον ἀμηχανεούλας ὄρωσα
 παῖδας ἐμὰς, μεχρὶ δὴ μοι ἀπεσσύλο νηδυμος ὕπνος 120
 ὀφθαλμῶν, Ἡὼς δὲ παραύλικα φαίδιμος ἦλθε.
 τοῖα, φίλη, μοι οὐεῖρα δια φρενας ἐποίησαν
 παννυχίη· τα δὲ παύλα πρὸς Εὐρυδῆα τρεποῖο,
 οἴκε ἀφ' ἡμέτεροιο· γενοῖο δὲ μαύλις ἐκεῖνω
 θυμος ἐμός, μῆδ' ἄλλο παρεκτέλεσεε τι δαίμων. 125

Persephonem adiit, *inamænaque* regna tenentem
 Umbrarum dominum.

Pulcherrimè de toto hoc genere disputavit Clarkius
 ad Hom. Il. β. 269. Unum tantùm exemplum
 addam. Pindar. Ol. i. 84,

ἀκερδεῖα λελόγηεν
 θάμῖνα κακαγόρωσ.

Ver. 115. αὐλα· *ibidem*.

Ver. 119. ἀμηχανεούλας· *ope destitutos*. Vim hujus
 vocis plenius percipias ex isto Pindari Ol. v. 32,

ἀπ' ἀμηχανίας ἀγων ἐς φάος
 τόνδε δάμον αἴων.

Ver. 123. Vide suprà ver. 76.

Ver. 124. γενοῖο δὲ μαύλις· Similitèr voce μαύλις
 usus est Æschylus. Sept. ad Theb. ver. 408,

Ταχ' ἀν γενοῖο μαντις ἢ ἴνοια τιμ.

Ver. 125. παρεκτέλεσεε τι δαίμων· quasi *furtim*
 perficiat. De vi eleganti præpositionis *παρα* in
 compositione vide elegantissimum Wakefieldium.
 Sil. Crit. sect. xliii.

A D D E N D A.

ADDENDA.

ΕΥΡΩΠΗ.

VER. 68. εθειρην· Sic Virgilius, G. iv. 137,
Ille *comam* molli jam tondebat hyacinthi.

Ver. 75. ανωϊσοισιν· Similitèr Musæus, ver. 88,
αλλα πυριπνευσοισι δαμεις αδοκηλου οϊσοις.

ΜΕΓΑΡΑ.

VER. 5. In verbis *scilicèt, quia hæc præpositio, &c.* mentem meam parùm feliciter exposui. Rectius fortassè dixissem, istam præpositionis ὑπο in agentis notione cum verbis neutris constructionem profectam videri posse ex latiore illo causæ significatu quo hæc præpositio præcipuè gaudet. Quod si hæc omnia vel falsa vel nimis subtilia visa fuerint, pro indictis habeantur. Cæterùm, ad finem istius annotationis adde ex Virgilio,

Zephyrique tepentibus auris
Laxant arva finus. Geor. ii. 330.

Ver. 75. Pro verbis *Audi de hac re Hoogven. apud Viger. p. 207*, quæ in finem annotationis rejicienda erant, inferè, Immo nominativum potiùs in hac constructione subaudiri colligere licet ex locutionibus
hujusmodi,

hujusmodi, εγω δε και αυτος ηγναμαι ομοδελος γε ειναι των κυκλων. Plato in Phædone.

συ δε συνθεο, και μοι ομοσπον

η μεν μοι προφρων επεσιν και χερσιν αρηξειν. Hom.

Ubi το προφρων concordat cum voce συ ante verbum αρηξειν subauditâ.

Porro, opusculo jam excuso, comperi me quædam negligentius scripsisse, atque in uno et altero loco, cogitationibus aliò abreptum, etiàm in Latinitatem peccâsse. Sed hi lapsus nullo negotio inter docendum corrigi poterunt, ideòque nihil mutò. Hallucinationibus meis ignoscat lector benevolus.

F I N I S.

